

Ratna

*Графът и неговата
девствена графиня*

**ДОМИНИК
ИЙСТУИК**

**ДОМИНИК ИЙСТУИК
ГРАФЪТ И НЕГОВАТА
ДЕВСТВЕНА ГРАФИНЯ**

Превод: Ralna

chitanka.info

Лорд Андрю Мастерсън, граф на Уиндъншайър, винаги е имал лош късмет с жените. Докато приятелите му създават семейства, той изглежда дори не може да намери дама, която да изтърпи присъствието му достатъчно дълго, че да я ухажва. Без да е сигурен къде греша, той се доверява на Мадам Еванджелин, надявайки се, че тя ще успее да му помогне да открие дамата на сърцето си.

Сгодена за лорд Мастерсън още преди раждането си, Миранда Бичъмп се готви да стане негова графиня, откакто се помни. И макар графът на Уиндъншайър да заплаща всичките ѝ разходи и обучението ѝ, за него тя сякаш не съществува. Решена да наруши брачното споразумение, тя прибегва до отчаяни мерки, търсейки помощта на Мадам Ева, която да ѝ уреди среща с непознат джентълмен, който да отнеме девствеността ѝ.

Дали Мадам Ева може да покаже на Андрю и Миранда, че между тях има нещо повече от брачно споразумение? Или семейните тайни и годините болка ще бъдат повече, отколкото графът и девствената му графиня могат да понесат?

ГЛАВА 1

Маскарадния бал на херцога на Фоксхейвън

Дори и в притъпената светлина на свещите доминото, което Андрю носеше, не можеше да скрие добре изразените му черти, силната челюст и изсечените скули, които можеха да се видят върху гръцките статуи в Британския музей. Надежда изпълни Миранда, когато пристъпи към него. Бяха изминали години, откакто бе толкова близо до него. Тя често го бе забелязвала в далечината, докато яздеше из града, и всички тези пъти погледът му сякаш бе преминавал през нея. Но все пак за него тя бе просто име... име върху един договор.

Защо позволяваше неговото пренебрежение да я разстройва всеки път, тя нямаше идея. Това трябваше да е уреден брак, сделка между двете им семейства. С всеки изминал ден ѝ ставаше все ясно, че помежду им никога няма да има любов, но човек би предположил, че Негова Светлост би могъл да отдели малко време през последните двадесет години, за да посети поне веднъж бъдещата си графиня. Може би да ѝ изпрати подарък за рождения ден, или да предложи да я ескортира, когато беше представена пред принц-регента по време на дебюта си.

Тя не бе имала сезон, нямаше нужда от такъв, след като вече бе сгодена. За нещастие това не бе накарало сърцето ѝ да спре да копнее. Миранда искаше да ходи на партита, искаше да усети тръпката някой да се подпише в картата ѝ за танци. По дяволите, искаше да почувства какво е да си част от света. Вместо това прекарваше времето си, учейки френски, усъвършенстваше свиренето си на пиано, практикуваше водене на счетоводство и се подготвяше да управлява домакинството на съпруга си. Можеше да опише живота си с една дума: скучен.

Когато получи поканата за бала с маски, това бе възможност, която нямаше как да пропусне. Никой нямаше да успее да идентифицира Миранда и това ѝ даваше възможност да наблюдава Андрю отдалеч, както винаги, или поне веднъж да се доближи до него.

Досега, обаче, той не бе направил нищо нередно. Разхождаше се наоколо, поговори за кратко с няколко човека. И като се изключи високия мъж, който раздаваше заповеди... и за който тя подозираше, че е небезизвестният херцог на Фоксхейвън... никой не бе задържал вниманието на Андрю за повече от няколко минути. Беше погледнал към часовника си два пъти през няколко минути, и ако планираше да направи ход, нямаше време за губене.

Но защо се чувстваше така, сякаш краката ѝ са заковани за пода? Защо да пресече стаята и да застане очи в очи с мъжа, на когото с години бе учила как да бъде идеалната съпруга, я плашеше толкова много? Защото, макар да бе обучена да го радва по почти всеки възможен начин, тя се ужасяваше, че той няма да я хареса.

Той избра точно този момент да вдигне поглед и да улови нейния. По дяволите! Хваната на местопрестъплението, тя сведе поглед. Поемайки дълбоко дъх, вдигна отново глава и откри, че го няма. Разбира се, че си бе тръгнал, след като лудата малка Червена шапчица го бе гледала така, сякаш е Големият лош вълк. Убедена, че животът ѝ не може да стане още по-разочароващ, Миранда тръгна да търси леля си Сара и след това да повика каретата обратно към дома. На следващия ден щеше да изпрати писмо до брат си, информирайки го, че иска да се върне в провинциалното им имение, където просто ще седи и ще чака годеникът ѝ да се сети за нея и да дойде да я прибере. Определено точно сега нямаше намерение да му се представя.

— Къде отиваш, Червена шапчице? — Гласът на Андрю се изля върху нея, карайки я да застине на място. — Към дома на баба си?

Тя се обърна към графа.

— Не, към дома на леля ми. — Дали я бе разпознал?

— Трябва ли да тръгваш? Балът едва сега започва.

Беше глупаво как всичко в нея се сви, когато получи онова, за което бе копняла от години... неговото внимание.

— Трябва да ѝ се обадя.

— Сигурен съм, че леля ти си прекарва добре и все още не е готова да си тръгва. — Той пое облечената ѝ в ръкавица ръка и я поднесе към устните си. — Защо преди това не се разходиш с мен в градината?

Тя прехапа устни. Една истинска дама никога не би отишла където и да е с джентълмен, но той бе нейният годеник и това ѝ

печелеше малко свобода, на която повечето девойки не можеха да се насладят. Въпреки това, че изглежда той нямаше ни най-малка представа коя е тя.

— Звучи чудесно, милорд.

— Последвай ме. — Той постави ръката ѝ на свивката на лакътя си. — Насам. Ето там има врата към градините.

Ако Миранда трябваше по-късно да се върне сама, щеше да ѝ е много трудно, тъй като цялото ѝ внимание бе насочено към мъжа до нея, а не към коридорите и стаите, покрай които минаваха.

— Изглеждате добре запознат с къщата — каза тя.

Графът кимна.

— Негова Светлост е един от най-близките ми приятели. Прекарах голяма част от младежките си години тук, тъй като майка му и моята майка бяха най-добри приятелки. — Усмивка освети лицето му и стопли местенца в нея, за които дори не биваше да помисля, затова Миранда бе благодарна, че в стаята е достатъчно тъмно, та да прикрие силно изчервеното ѝ лице. Неудобството ѝ изчезна, щом излязоха от къщата и ароматът на рози изпълни обонянието ѝ. Китайски фенери висяха на прътове през няколко метра, осветявайки в нежна светлина земята.

— Красиво е.

— Виждаш Нейна Светлост в пълната ѝ сила.

— Съпругата на херцога?

— Не, Улф все още не е паднал в капана на свещеника. Майка му живее за забавленията и това е нейно дело. Не си от този град, нали? — Дори маската не можеше да прикрие въпроса, изписан на лицето му.

На Миранда ѝ се прииска да изкрещи, но след това си спомни, че носи маска и той нямаше как да разбере коя е. Игнорирайки въпроса му, тя каза:

— Това лабиринт от жив плет ли е?

— Да. Искаш ли да го разгледаш?

О да, обичаше лабиринти. Беше ходила в онзи в дома му няколко пъти при визитите си преди години.

— Толкова ли е сложен като онзи в провинциалното ви имение?

Андрю се закова на място, поглеждайки я. Наистина я погледна, преди да наклони глава, опитвайки се да разбере самоличността ѝ.

— Срещали сме се?

— Да, много добре знам кой сте. — Годишните тренировки я бяха направили експерт по този мъж, и все пак, докато стоеше и той я оглеждаше, почувства лека нервност.

— Била си в семейното ми имение?

— Мина доста време, но... да.

— Да не си била гост на някое от партитата на родителите ми?

Усмивайки се, тя се помоли да има силата да спре гнева си да избухне.

— Никога не съм била канена за някое от партитата на родителите ви, но съм била канена на почти всички ваши празници.

Докато майка му бе все още жива, всяко лято бе домакин на много целодневни партита и обичаше да кани всички от града и околностите му. Земите бяха пълни с хора, които се смееха и хапваха. Жонгльори и кукловоди забавляваха децата, докато възрастните играеха крикет или плаваха с лодки в езерото. Графинята бе топла и приветлива към всички и студена и неодобрителна към Миранда. Тя никога не разбра защо, но в душата си се боеше, че не е достойна, затова бе работила и учила упорито, докато започне да върши всичко без нито една грешка.

— Минаха доста години, откакто последно бяхме домакини на такова парти — каза той замислено.

— Да. — Тогава, искайки да го разсея, тя попита: — Е, относно лабиринта?

— Хмм... о, да, лабиринтът. Този е по-сложен от онзи в семейното ми имение, но съм се научил да го минавам и със затворени очи. За да може да направи живота интересен, предполагам. — Той я задържа след себе си през лабиринта, чийто стени се издигаха на два метра от двете им страни. Педантично подредени розови храсти се издигаха около тях, докато напредваха през лабиринта. Светлината от фенерите избледня, оставяйки само лунната светлина да посочва пътя им. Колкото по-тъмно ставаше, толкова по-близо до него се приближаваше тя, докато той я водеше навътре.

— Почти стигнахме — каза той, а стъпките му не се забавиха или поколебаха нито за миг. Всъщност, с всяка изминала стъпка увереността и бързите му движения нарастваха. Стигайки до средата, дестинацията на разходката им, тя дочу разговор.

Нежни женски думи проникнаха през плета.

— Усмиваш се.

Дълбок мъжки глас отвърна на думите ѝ.

— Щастлив съм по повече причини, отколкото можеш да си представиш. Ще обявим ли предстоящата си сватба?

— Не. Нека изненадаме всички — отвърна жената.

Андрю сложи пръсти на устните си.

— Изглежда сме на път да прекъснем предложение за брак.

— Не трябва ли да ги оставим насаме? — попита Миранда, а гласът ѝ бе дрезгав, почти задъхан.

Андрю застина.

— О, по дяволите. Познавам този глас. — Пускайки ръката ѝ, той се насочи към един от отворите в лабиринта, следван плътно от Миранда.

Двойката се стресна при прекъсването и джентълмена се изправи, за да защити годеницата си.

— Андрю?

Андрю повлече Миранда покрай плета, далеч от скритата двойка.

— Моля те, остани тук — прошепна той, преди да се върне да говори с приятеля си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Миранда чу Андрю да пита.

— Търся малко уединение — отвърна мъжът, очевидно несъзнаващ за присъствието на Миранда, която надникна през листата, за да гледа.

— И аз така виждам. — Андрю махна с ръка към двойката. — Добър вечер, госпожо Малори.

— Лорд Уиндъншайър. — Изкусителният глас на жената бе почти като мъркане.

— Двамата се познавате? — попита приятеля му, но Миранда не успя да чуе отговора на Андрю.

Тя се насочи обратно в посоката, от която бяха дошли, не желаейки да слуша и по някаква причина боейки се колко добре той познава тази госпожа Малори. Само след няколко завоя Миранда се оказа безпомощно изгубена.

Сваляйки шапката си, но оставяйки маската, тя седна на земята. Гласове се чуваха в далечината, докато стоеше с лице, вдигнато към

небето. В Лондон звездите не се виждаха така хубаво, колкото у дома. Как ѝ се искаше да бъде там в момента.

Андрю се появи.

— Ето къде си. Чудех се къде изчезна. — Той протегна ръка. — Очевидно съм поканен утре на сватба.

Тя погледна към него.

— Утре? Как въобще е възможно?

— Нетърпелив годеник, който е поръчал специално разрешение. Защо избяга така?

— Искан да ви дам усамотение.

— Интересно. Повечето жени биха използвали момента да бъдат уловени в компрометираща ситуация и да си хванат лорд.

Кой лорд? Гняв се надигна в нея.

— Нямам никакво намерение да улавям в капан когото и да е било.

— Това е очевидно, щом не се възползва от създалата се ситуация.

Игнорирайки ръката му, тя се изправи.

— Ще бъдете ли така добър да ми помогнете да изляза от лабиринта? Трябва да се видя с леля си.

— Разбира се. — Направи ѝ жест да го последва. Както и преди, той я водеше без следа от колебание. — Ще останете ли до полунощ, когато маските паднат?

— Това ли се случва? — Миранда поклати глава. — Не мисля, че искам да разкривам на който и да е било самоличността си.

— Не? — Андрю спря на входа на лабиринта. — Излезе навън с Големия лош вълк. Не може да се боиш от това да свалиш маската си.

— Изплашена, не. Просто нямам интерес обществото да разбира коя съм. — Но страхът нямаше нищо общо с решението ѝ. Прехапа устната си. На лунната светлина тя погледна към лицето му, квадратната му, добре изваяна и леко упорита брадичка, към аристократичния му нос и най-накрая към очите му. — Това ли сте вие? Големият лош вълк?

Той докосна носа си.

— Носът ми изглежда достатъчно нормален. Е, Червена шапчице, ако няма да ми доставиш удоволствието да ми покажеш лицето си, поне би ли ми казала името си.

— Миранда Бичъмп. — Тя зачака за някаква реакция от негова страна, защото е открил, че пред него стои бъдещата му съпруга.

Вместо това той се усмихна.

— Удоволствие е да се запознаем. Да ви върна ли при леля ви?

— Това ли е всичко? — Тя се надяваше гласът ѝ да не звучи така измъчено в неговите уши, колкото в нейните. Стомахът ѝ се преобърна и започна да ѝ се гади. Светът се завъртя леко пред очи ѝ, карайки я да се бори да остане на крака. Нищо в лицето на графа не показваше, че е разпознал името ѝ. Дълбоко в нея се надигна нажежен до червено гняв и силна болка.

— Моля?

— Името ми не значи ли нещо за теб? — попита тя високо, и когато той отстъпи назад, сякаш бе излязла от лудницата „Бедлам“, кръвта ѝ кипна.

Нима той дори не можеше да си направи труда да запомни името на годеницата си? Тя стисна ръка в юмрук. Успокоителните му думи преминаха през ушите ѝ. Години на раздразнение и самота изплуваха на повърхността.

Без да се замисли, тя замахна с юмрук към безупречния му нос.

— Ти, син на сакато магаре! — Тичайки към балната зала, всичко, което искаше, бе солидността на леглото си и голяма димяща чаша с горещ шоколад.

* * *

— Какво, по дяволите, се е случило с теб?

Не това посрещане очакваше Андрю, графът на Уиндъншайър, когато пристигна в лондонския дом на приятеля си, лорд Саймън Уинстън. Но последните двадесет и четири часа не можеха да се опишат като нещо, което бе очаквал.

— Маскирана дама със страхотен замах ме хвана неподготвен.

Саймън се наведе по-близо, за да види черно-синьото око на Андрю.

— Да не е малката Червена шапчица от лабиринта миналата вечер?

Той се размърда неудобно под напрегнатия поглед.

— Да, точно тя.

Подсвирвайки, Саймън докосна края на синината.

— Впечатляващо.

Улф, херцогът на Фоксхейвън, за който Андрю дори не бе подозирал, че стои наблизко, надникна над рамото на Саймън.

— Интересно. Знам, че Райли има слабост към войнствени жени, но никога не съм подозирал, че е в твоя стил. И като говорим за виконта, къде е той?

Саймън отново докосна лицето на Андрю.

— Видях го за кратко миналата вечер на бала, но не успях да го проследя, за да го поканя.

Отблъсквайки ръката на Саймън, за да му попречи да докосне отново болното му око, Андрю се сопна.

— Имаш ли нещо против? Това боли, да му се не знае.

Саймън отдръпна ръка, но не отстъпи назад.

— Какво, по дяволите, си направил, че да я ядосаш така?

— Очевидно жената мислеше, че би трябвало да я разпозная, което не се случи. Вследствие на обидата си тя реши да ме удари.

— Добре се е справила.

— Дама с железен юмрук. Как е името ѝ, за да може, ако я срещна на ринга, да заложа на нея? — Улф се засмя. Проклет да е.

Андрю простена. Трябваше да запази тази срамна ситуация за себе си.

— Това е най-странното нещо, не мога да си спомня. Опитвах се да си припомня случилото се, но не мога. Името е там, но всичко е като в мъгла и просто не помня.

Потупвайки го по рамото, Саймън се засмя.

— Ударила те е толкова силно, че е размътила мозъка ти. Улф, помниш ли, когато лорд Тенли беше ударен в Итън и не можеше да си спомни името си и кой е? След време си припомни името си, но така и не си спомни боя.

— Господа, имаме сватба, на която да присъстваме... О, боже! Можете ли въобще да виждате с това око, милорд? — Русокоса жена, която Андрю не бе виждал досега, постави ръка на рамото на Улф. Интимността в жеста не остана скрита от Андрю, въпреки увреденото му зрение. — Вероятно трябва да сложите лапа. След сватбата на Саймън с радост ще ви направя една.

Като куче с кокал, което не е способно да го пусне, Саймън попита:

— Сигурен ли си, че жена е направила това?

Андрю присви здравето си око.

— Бях там. Уверявам те, тя е жена.

— Иска ми се да срещна тренъора й. — Улф се разсмя и, взимайки ръката от рамото си, я сложи в свивката на лакътя си. — Андрю, не мисля, че си имал удоволствието да се запознаеш с лейди Елизабет Хамилтън, Лайза, моята бъдеща херцогиня.

— За мен е удоволствие, милейди. — Той се поклони, обикновено го правеше грациозно и ниско, но сега трябваше да изпълни по-бързо процедурата заради туптенето на окото си. За двадесет и четири часа двама от най-близките му приятели бяха паднали в капана на свещеника. А Андрю нямаше идея, че някой от тях се интересува от жена, и още повече че ухажва такава. Обожанието на лицата на Негова Светлост и Лайза показваше, че бракът им не е уреден, и Андрю подозираше, че се познават много по-добре, отколкото би трябвало.

— Лорд Уиндъншайър, удоволствие е да се запозная с още един от приятелите на Улф. Сигурна съм, че ще се виждаме често с вас след сватбата. — Вниманието й остана насочено към Улф, чистата любов и радост, която струеше между тях, осветяваше стаята, преди тя да се обърне към Саймън. — Саймън, булката ти е готова.

— Време е да ти наденем оковите — добави Улф с поглед, насочен към Лайза.

— С удоволствие. — Саймън се насочи към вратата, където спря. — Андрю, в лявото чекмедже на бюрото ми има комплект за писане. Би ли бил така добър да ми го донесеш за подписването на брачния регистър на свещеника?

Махвайки им с ръка, Андрю се насочи към широкото бюро в далечния край на стаята. Той отвори чекмеджето, измъкна комплекта за писане, но тъй като не внимаваше, успя да събори няколко листа на пода. Коленичейки, той игнорира туптенето в глава си и започна да събира листовите. Покана, напечатана на скъпа хартия и с печат от червен восък привлече вниманието му. Макар и счупен, изображението Е на печата се виждаше ясно. Той остави писмото на бюрото и тогава видя името върху него. Мадам Еванджелин.

Навеждайки се назад, той надникна в коридора през отворената врата. Саймън стоеше пред свещеника със своята булка до себе си. До него Улф, чието внимание прелиташе от свещеника към годеницата на Саймън, Чандра, която скоро щеше да бъде маркиза на Брекънридж.

Двама лорда, и двамата сгодени за кратко време, и поне един от тях е използвал ексклузивните и скъпи услуги на „Кратка афера“. Андрю подозираше, че и Улф го е направил. Ако човек имаше достатъчно пари и му трябваше дискретно забавление за през нощта, никой не можеше да уреди по-добре нещата от Мадам Еванджелин. Не че Андрю знаеше много за тайнствената жена, освен репутацията ѝ, за която се шепнеше от ухо на ухо, разказвайки за непогрешимата ѝ способност да събере двама души заедно за една незабравима нощ, която много често се оказваше, че завършва с брак. След като за пръв път научи за жената преди няколко седмици по време на игра на покер с други лордове, той бе позволил на любопитството му да надделее. За нещастие, много не биха признали, че са контактували с Мадам Еванджелин, камо ли, че са използвали услугите ѝ. Но няколкото, които го направиха, казаха, че тя е най-добрата.

Вдигайки картичката, която бе паднала от поканата, той я мушна в джоба си, тъй като очевидно приятеля му вече не се нуждаеше от нея.

След като се увери, че е сложил всичко на мястото му, Андрю се присъедини към сватбената церемония в съседната стая. С преめждията от предишната нощ, все още пресни в ума му, може би щеше да последва примера на Саймън и трябваше да спре да търси жена в обществото и да се остави на професионалистка да го направи вместо него.

Евентуално късметът може да бъде на негова страна.

Нали?

* * *

Сълзи се стичаха по лицето на Миранда, но дали от болката в ръката ѝ, или от тъгата в сърцето ѝ, тя не можеше да каже. След като се върна сама в дома на леля си, тя прекара останалата част от вечерта под завивките, плачейки във възглавницата за надеждите, които повече не можеше да таи. Засрамена и чувствайки се предадена, тя дори не се

замисли за клюките, които ще започнат да разнасят слугите. След като се бе промъкнала миналата нощ в градината заедно с лорд Уиндъншайър, всичко, което мислеше, че е тя, се сгромоляса. Всичко, което някога е правила или учила, е било лъжа. Беше пропиляла живота си за една мечта, бе била наивна глупачка, вярвайки безусловно на всичко, което ѝ казваха другите.

— Ах, ето къде си.

— Намери ме. — Изтривайки сълзите от лицето си, Миранда се усмихна, надявайки се да изглежда всичко друго, но не и с разбито сърце и изпълнена с разочарование под внимателния поглед на леля ѝ Сара. — Станала си рано.

— Наивно момиче, тъкмо се прибирам у дома. — Сара седна на ъгъла на леглото. — Е, как мина разходката ти в градината?

Надигайки се в леглото, Миранда се облегна на таблата, стисвайки в ръце една от възглавниците си.

— Видяла си?

Леля ѝ извъртя очи. Сякаш Миранда можеше да напусне залата, без жената да я забележи.

— Разбира се, че видях, и щях да се разтревожа за теб, ако след като бяхте в една стая с графа, не потърсиш възможност да поговориш с него. Предполагам, че си получила отговора му.

— Предполагам, че да.

— Е? — изпуктя леля ѝ Сара. — Не ме карай да гадая.

— Негова Светлост нямаше ни най-малка представа коя съм.

— Той не те е виждал от... честно казано, дори не помня колко малка беше тогава.

Поклащайки глава, Миранда подръпна по-здраво юргана около себе си.

— Не. Имам предвид, че той не знаеше коя е Миранда Бичъмп.

Сара я погледна объркано.

— Това не може да е вярно. Има подписан брачен договор, в който ясно е упоменато, че сте сгодени още от раждането си.

Да, но беше подписан, когато Андрю е бил само на няколко седмици, а тя дори не е била родена.

— Някога виждала ли си този договор? — попита тя.

— Не, но дори не мога да си представя, че майка ти е излъгала за това. Няма никакъв смисъл, а и баща ти постоянно казваше, че този

съюз ще доведе до много положителни неща, че ще поправи неправдите и разни такива работи. Ако трябва да съм честна, рядко го слушах, когато се разприказваше. Брат ми можеше да отегчи и светец. А аз въобще не съм светица. Нито пък майка ти. Тя бе по-скоро...

На Миранда ѝ бе писнало да слуша колко неприятна за всички е била майка ѝ.

— Лельо Сара, моля те, не и днес. — Сменяйки темата, тя каза: — Чудя се дали Даниел може да намери договора?

— Ако някой може да ни каже къде е, то това е онзи идиот брат ти. Или семейните адвокати със сигурност ще имат копие тук в Лондон. Да изпратя ли молба към някой от представителите на кантората да ни посетят?

— Ще го направиш ли?

— Разбира се, мила моя. Макар да не виждам каква разлика би могло да има.

Щеше да има огромна разлика.

— Искам да разбера дали съм свободна да живея живота си. Дали съм свободна от ангажимента си към лорд Уиндъншайър?

— Това е нещо, с което мога да ти помогна. Искаш ли да се отървеш от този договор?

Кимайки, Миранда се приближи.

— Много добре. Най-лесния начин да се отървеш от брачен договор е да се компрометиращ... — Леля Сара се намръщи. — Не ме гледай така шокирано. И може да си затвориш устата, не е никак женствено. Ако не си чиста, никой няма да оспори легитимността на договор между двама глупаци. Познавам жена, която е много добра в уреждането на среднощни срещи.

Миранда едва не зейна отново, но не знаеше дали е от шока, че леля ѝ познава такава жена, или заради начина, по който говореше така открито с нея.

— Откъде знаеш това?

— Може да съм неомъжената ти леля, но не съм девица. Още преди години реших, че животът ми ще е по-лесен, ако няма мъж, който да го промени, и съм една от малкото жени в обществото ни, благословени със свободата и парите да живеем живота си така, както сами изберем. И аз някога имах леля. Моята леля Мили ми остави

всичко, което притежаваше, за да не ми се налага да разчитам на някой мъж.

— Никога не съм чувала за Мили.

— Няма и да чуеш. Брат ми смяташе, че е нечестно имението й да бъде завещано на мен, една обикновена педантка. Щом Мили умря, името й не пресече устните на баща ти нито веднъж. — Сара махна с ръка. — Сега обратно към важните неща... ползвала съм услугите на Мадам Еванджелин два пъти. И двата пъти постигнах дългосрочна и наистина задоволителна връзка за мен и мъжа.

— Лельо Сара... — Бузите на Миранда пламнаха от неудобство. — Не мисля, че това е разговор, който трябва да водим.

— Не бъди лигла. Кой друг ще говори с теб за тези неща? Майка ти, която избяга с офицер в Австралия? Или брат ти? Не? Мила, ако искаш да се измъкнеш от този договор, ще ти се наложи да направиш някои неща, с които няма да ти е напълно удобно. Но ще те подкрепя каквото и да решиш.

— И тази Мадам Еванджелин... тя няма да каже на никого?

— Стриктна конфиденциалност. Имам й доверие. Не бих те изпратила при някой, на когото нямам доверие. Обичам те така, сякаш си собствената ми дъщеря.

— И аз те обичам. — Сара бе повече майка за Миранда, отколкото е била нейната собствена майка. Сара бе присъствала във всеки важен момент от детството на Миранда. И макар да бе научила племенницата си как да бъде безпогрешна графиня, никога не бе крила мнението си. — Колко струват услугите й?

Махвайки с ръка, леля й се приближи към жълтите брокатени завеси и ги издърпа.

— Считай го като подарък от мен. Билет към независимостта. Освен това оскъдните пари, които брат ти ти отпуска, за да те държи натясно, няма да успеят да платят за услугата, макар че парите са твои, а не негови.

— Не мога да искам от теб...

— Ти не искаш нищо, аз ти предлагам. И мисля, че това може да бъде най-хубавото нещо, което някога ти се е случвало. Колко дълго щеше да чакаш графа, преди да си отвориш очите? И колко други млади дами е замъквал в градината с намерението да ги поквари?

Ръката на Миранда я болеше, и за разлика от леля ѝ, да обърне гръб на отговорностите си, въпреки че графа или не знаеше, или не се интересуваше от това, не бе никак лесно. Изтощение се процеждаше от всяка нейна пора.

— Поспи малко, Миранда. Ще изпратя вест до Мадам Ева, както и вест до адвоката. Но ми обещавай, че няма да удариш мъжа, с който ще ти уредят среща така, както си ударила графа.

— Как...?

— Кокалчетата ти са червени и подути, а графът, макар и дискретно, се върна в залата с кървящ нос. Да не би да си мислиш, че бих те оставила да излезеш в градината заедно с мъж, пък бил той и годеника ти, без да чакам завръщането ти? — Сара се усмихна и я целуна по челото, преди да напусне стаята.

Миранда се загледа към тавана, преди да затвори очи, молейки се за новия си живот, какъвто и да бе той. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и тя ги остави. Това бяха последните сълзи за живота, който бе смятала, че ще има. Когато се събуди, щеше храбро да посрещне новия си живот. Щеше да ѝ се наложи да загърби фантазиите си, че ще бъде графиня, и да се изправи пред новата реалност.

ГЛАВА 2

Андрю претърси елегантните стаи една по една. Апартаментът включваше малка частна столова, спалня с огромно легло и малка баня. Поглеждайки джобния си часовник, той изръмжа. Неговата *компаньонка* за вечерта закъсняваше вече с цял час. В стомаха си усещаше, че не е добра идея да идва на тази среща.

Когато отвори вратата, към него веднага пристъпи слуга.

— Милорд?

— Повикайте каретата ми.

Покланяйки се, слугата се извини, точно преди шум да привлече вниманието на Андрю.

Той дочу женски глас.

— Мога да вървя.

Той слезе на първия етаж точно навреме, за да види как слуга, облечен с ливреята на къщата, внася жена в първата гостна.

— Какво се е случило?

— Моите извинения, милорд. Младата дама претърпя малък инцидент.

— Инцидент! — Андрю премина покрай слугите и огледа сцената пред него, преди погледът му да се спре върху новодошлата. За негова изненада красавицата едновременно бе всичко, което бе очаквал, и нищо от това, което бе мислил. За краткия момент, в който я бе чул и видял, знаеше, че темпераментът ѝ напълно отговаря на цвета на косата ѝ. Дори докато гонеше слугите, които се опитваха да ѝ помогнат за нараняването, тя го правеше с благоприличието и грациозността на жена от висшето общество.

— Сър, махнете си ръката — заповяда тя, опитвайки да отдръпне крака си от ръката на слугата.

— Чухте Нейна Светлост — каза Андрю. — Сега някой да повика прислужница за дамата, а всички останали да се разкарат оттук. — Той приближи към нея. — Някой трябва да ми каже какво се е случило.

— Ти! — Очите ѝ се разшириха, щом го разпозна. — Какво правиш ти тук?

Нещо в нея му се струваше познато, но той се съмняваше да я е виждал преди. Може би бе гласът ѝ или стойката. Не можеше да посочи какво е, но *знаеше*, че я познава.

— Срещали ли сме се?

— Не — каза тя. — Вие не сте джентълменът, с когото имам среща, нали?

Появи се една прислужница и му кимна.

— Очевидно съм аз — отвърна той.

Дамата погледна към прислужницата.

— Трябва да има някаква грешка.

Жената поклати глава.

— Мадмоазел, извинявам се. Много необичайно е един слуга да види и двамата гости. Но, уверявам ви, никой няма да каже нищо. Сега ми позволете да видя глезена ви.

Тя вдигна десния ѝ крак, а устата на Андрю пресъхна, когато прислужницата повдигна светлозелената рокля, разкривайки нежен глезен. За нещастие, под чорапа ѝ глезенът изглеждаше подут и посинен.

— Ауч!

Андрю коленичи пред нея и попита прислужницата:

— Имате ли лед?

— Да.

— Донесете ни малко, ако обичате.

— Не! — каза ранената дама. — Имам предвид, не е уместно да оставаме сами.

Вдигайки вежда, той опита да не изпръхти.

— Не ми се иска да посочвам очевидното, но да не би да мислехте, че прислужницата ще е с нас през цялото време?

— Не, разбира се, че не, мислех... просто не мислех... че ще бъдете вие.

— Разбирам. — Изправяйки се, той направи няколко крачки назад, без да откъсва поглед от нея. Какво бе направил на тази жена, че тя бе така лошо настроена да прекара нощта с него? Той беше най-скандалният женкар в града, но не си спомняше да е бил преди с нея, или поне не достатъчно дълго, че да я обиди.

Прислужницата се върна с купа с лед и кърпа и му ги подаде.

— Монсеньор.

— Благодаря. Ще пригответе ли храна и ще ни я поднесете ли в съседната стая?

— Да, сър.

Той постави няколко кубчета лед в кърпата и се обърна към *девойката в беда*, питайки:

— Да го сложа ли на глезена ви, или искате да го направите сама? — Андрю не можеше да си представи как би могла да го направи без неговата помощ.

Тя отдели миг да обмисли въпроса.

— Бихте ли бил така мил да ми помогнете?

— На вашите услуги. — Той се усмихна, тъй като думите ѝ звучаха като грачене. — Е, какво точно се случи?

— С каретата ли имате предвид?

— Да.

— Честно казано, не мога да кажа със сигурност. Минахме през дупка и следващото, което помня, е, че полетях във въздуха и каретата се озова наклонена под странен ъгъл. Дясното колело... — Тя изсъска, когато ледът докосна крака ѝ.

— Продължавай — каза той, макар да имаше вече представа какво се е случило. Но искаше да откъсне ума ѝ от нараняването.

— Какво... а, да, дясното колело бе на парчета, напълно неразпознаваемо.

— Имате късмет.

— Защо?

— Можехте да бъдете убита или затисната от каретата. Хора са умирали и при по-малки инциденти. — Той го знаеше от опит, братовчед му бе умрял точно така.

Кръвта се оттегли от лицето ѝ, оставяйки зеленикав оттенък. Без да се замисля, той я вдигна на ръце и извървя няколкото стъпки до най-близката отоманка, слагайки я така, че кракът да се опре на облегалката, а главата ѝ да бъде там, където би трябвало да е кракът ѝ.

— Имате ли нужда да извикам прислужницата, за да отвърже корсета ви?

— Не... може би. — Тя възкликна: — Обикновено не изпадам в истерии.

— Дори не съм си го помислял. — Наистина ѝ вярваше. — Преживяхте голям шок тази нощ. Кога за последно сте яла?

— Тази сутрин.

— Стаята върти ли се?

— Вече не толкова много, след като легнах. Благодаря.

— Бих направил всичко за дама в беда. — Той се усмихна. Бяха прекъснати от почукване на вратата. Една прислужница влезе и застина на вратата.

— Какво има? — попита той.

— На прислужниците им е неудобно да влизат, когато и двамата сте тук, милорд. Наша политика е един човек да не вижда и двама ви. Днес нарушихме това правило. Те... ние всички бихме искали да се поправим.

— Разбирам. Ако оставите храната на тоалетката в коридора, аз ще я внеса. Благодаря.

— Мерси.

— Чакай. Преди да тръгнеш, ще отстъпя, за да можеш да помогнеш на... — Той спря и погледна дамата на отоманката. — Все още не знам името ти.

— Миранда.

— Госпожица Миранда има нужда от помощ. — Той се поклони, преди да излезе, оставяйки я с прислужницата. Появи се икономът и Андрю го попита: — Уредихте ли превоза до дома?

— Точно сега оправяме колелото. Изглежда само то е пострадало. Но ще отнеме няколко часа. Не бихме искали да я изпращаме до дома ѝ с вашата карета, защото на нея е семейният ви герб и това ще наруши гаранцията ни за поверителност.

— Разбирам. Дамата ще има нужда от помощ по време на престоя, не мисля, че ще може да ходи с този глезен.

— Ще изпратим един или двама прислужници да ѝ помагат.

— Много добре.

Икономът го остави в коридора сам с мислите му, а Миранда властваше над тях. По дяволите! Само в обществото знаеше, че има седем жени с името Миранда. Затова името ѝ, макар не особено популярно, се оказа достатъчно повторяемо. И защо гласът ѝ го караше да настръхва с чувството, че я познава, определено не бе виждал лицето ѝ досега. Щеше да го запомни. Беше нещастие, че тя го познава

и го мрази толкова много. Ни нищо от това не му помагаше да я разбере по-добре.

Вратата на всекидневната се отвори, но никой не излезе. Влизайки, забеляза скрита врата в другия край да се затваря. Вдигна подноса с храна от тоалетката и го внесе вътре, поставяйки го на масата в ъгъла. Миранда се бе преместила и седнала на канапето с крак, вдигнат на огромна възглавница.

— Чувствате ли се по-добре?

Тя кимна.

— Да, благодаря, че попитахте.

— Какво да ви дам за ядене? Нещо леко, според мен, лесно смилано.

Кимайки отново, тя се завъртя леко. Той си помисли, че тя се чувства доста неудобно в момента, едновременно емоционално и физически. След като напълни чинията ѝ с няколко парчета хляб, плодове и чаша чай, той се замисли дали да не добави и чаша вино, но реши, че преди това тя има нужда от нещо солидно. Подавайки ѝ чашата чай, той издърпа малка масичка на колелца до свободната ѝ ръка.

— Започнете с това, и ако се справите и имате нужда от още, ще напълня чинията ви отново.

Над чашата с чая тя погледна масата, а после и него. Определено го гледаше много разярено.

— Не очаквам, че сте привикнал да сервирате на някой.

— Ако имате предвид... — Той спря, за да се увери, че тя внимава, тъй като нямаше намерение да ѝ обяснява отново, и за разлика от нея, той бе всичко друго, но не и сноб. Мадам Еванджелин се бе провалила най-позорно с това сватосване. — Умея да си сервирам, ако е наложително. Но предпочитам да давам работа на хората. А щом мога да плащам на един да приготвя храната ми и на друг да ми я носи, това значи, че двама човека ще занесат пари у дома на семействата си.

Лека руменина покри бледото ѝ лице.

— Моля за извинение, милорд.

— Моля ви, наричайте ме Андрю. — Слагайки храна в чинията си, той запълни последното място с парче пъдпъдък. Сипа червено вино в чашата си и му се прииска да бе нещо по-силно, но в края на

краищата, алкохолът нямаше да му е от никаква полза. Нищо тази вечер не можеше да бъде описано като минало по план.

— Няма да е уместно да ви наричам с малкото ви име — каза тя.

— И предполагате, че да дойдете тук на тайна среща с непознат мъж е уместно? Да не би да планирахте да ме наричате милорд, докато използваме голямото легло горе? Докато крещите от удоволствие, дали „милорд“ щеше да излиза от устните ви?

Перфектните ѝ устни оформиха едно „О!“ и тя започна да трепери. Господи, тя щеше да се разплаче. За негова изненада тя отметна глава назад и се разсмя. Не деликатен кикот, а смях, идващ дълбоко от нея и каращ цялото ѝ тяло да се тресе. И по-учудващото бе, че това го очарова.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не си бе дал възможност наистина да я огледа. Сълзи от смях се стичаха по бузи, поръсени с лунички. Червена коса, която никога нямаше да бъде гледана със завист в обществото, се спускаше около деликатното ѝ лице, рамкирайки зелените ѝ очи. Но видът на фея ѝ отиваше, карайки розовите ѝ устни и поруменелите ѝ страни да я карат да изглежда пожива от всякога.

В нея нямаше никакви преструвки, а тя определено не бе никак впечатлена от него. Съмняваше се дори да беше принц или крал, че за нея щеше да има значение. Не бе сдържала неодобрението си към него, и все пак се извини честно, когато я поправи. Тази Миранда го интригуваше по начин, по който не се бе случвало от много време.

— Сигурно си мислите, че съм напълно побъркана. — Тя избърса сълзите си с opakото на ръката си. Действие, което не бе никак изискано, и въпреки това не я караше да изглежда по-малко женствена.

Смилявайки се над нея, той измъкна ленена кърпичка от джоба си и ѝ я подаде.

— Не, мисля, че сте дама, която тази вечер преживя много.

Тя изсумтя и избърса очите си.

— Голяма дама.

— Изглежда започвате да се съвземате.

Тя напълно го очарова с неуместното си веселие. Повечето жени в това състояние гледаха мъжа да ги види в най-добрата им светлина. Жена в обществото винаги се държеше с достойнство и никога не се

смееше толкова, че сълзи да потекат от очите ѝ, и определено нямаше да посочи собствените си недостатъци.

— Може би искате нещо по-солидно за хапване?

— Да, моля. Може би не е никак женствено да го призная, но умирам от глад.

Той се усмихна, вземайки чинията ѝ.

— Всъщност е много освежаващо. Изморен съм от дребни млади същества, които не ядат почти нищо и припадат, ако си изпуснат шапките.

— Аз не съм нито млада, нито дребна.

Не, тя имаше извинки на всички точни места. И за да се убеди, че не е игнориран, членът му започна да се втвърдява.

— Според мен сте перфектна.

— Ха! Далеч от перфектното. — Устните ѝ отново оформиха едно „О!“, преди да попита: — Да не сте сложили нещо в чая ми?

— Определено не съм.

— Тогава моля да ме извините за поведението ми.

Този път той се засмя, пълнейки чинията ѝ с почти от всичко.

— Не сте направили нищо, което да има нужда от извинение.

— Но мислех, че предпочитате перфектни жени. — Очите ѝ се замъглиха объркано. Той предположи, че не е трудно за вярване, тъй като повечето знатни особи в обществото търсеха половинката, която би била идеална според общественото мнение. Той ѝ подаде чинията, пълна с деликатеси, и с повече храна, отколкото някога бе виждал жена да изяде.

— Благодаря ви, милорд... Андрю.

— Пак заповядайте. А сега ме просветлете — каза той, настанявайки се на един от столовете, — в какво мислите, че се изразява перфектността?

— Вярвам... — започна тя, отхапвайки една хапка, докато обмисляше въпроса. — Перфектността за вас би било жена, която е с добри маниери, и която през цялото време се държи благоприлично. Тя е идеалната домакиня. Умее да бродира добре, свири на пиано и пее красиво. Ще бъде комплимент за вас, когато сте ръка за ръка и никога няма да спори.

Това, което му описа тя, звучеше като кукла на конци. Жена без свои собствени мисли. Той не искаше само приемник за смето си в

легло си, искаше партньор. Андрю заслужаваше да намери жена, която го гледа така, както Лайза и Чандра гледат своите мъже. И двете стояха до своите лордове, едновременно допълвайки и подкрепяйки Улф и Саймън.

— Звучи адски скучно, ако питате мен.

— Наистина?

— Със същия успех може да е и жива статуя. Обзалагам се, че такава жена ще гледа към тавана и ще си мисли за Англия, докато я обладавам.

Тя се задави с хапката си.

— Предполагам, че може да е така.

— И вероятно яде само толкова, колкото да остане жива, връзва корсета си прекалено стегнато и припада при най-малкият намек за неуместност.

— О, боже, да, припада по възможно най-изтънчен начин.

— По-добре да се изправя пред гилотината, отколкото да се обвържа с такава жена. — Оставяйки храната си настрана, той насочи вниманието си изцяло към нея. Лицето ѝ светеше, докато продължаваха да разговарят, и на него вече не се четеше отвращението от по-рано. Изправяйки се, той взе чинията ѝ, игнорирайки протеста ѝ.

— Бихте ли ме осъдили на един толкова повърхностен, кух живот, Миранда?

— Да ви осъдя?

— На пълна и тягостна скука. — Той приседна на края на дивана до нея. — Някак, имам чувството, че ти никога не би ме отегчила.

— Е, ами, аз не съм перфектна.

— Перфекционизмът сам по себе си е отегчителен. Индивидуалните ни недостатъци ни правят това, което сме. Точно това е нещото, което не разбират майките, извели дъщерите си на брачния пазар през сезона. — Миранда преглътна трудно, когато той се наведе по-близо до нея. — Ще ме осъдиш ли на такъв живот?

Миранда поклати глава с очи, разширени от шок и объркване. Беше като сърна, сварена неподготвена от това, че към нея се приближава ловец. Но за разликата от горката сърна, която можеше да избяга на секундата, Миранда нямаше как да го направи. Реалността в момента бе, че тя не можеше да излезе от стаята, пък какво остава да

избяга от прегръдката му. Но дори да можеше да бяга с ранения си крак, Андрю вече бе решил, че няма да я пусне.

— Нека изпробваме тази теория — промърмори той, доближавайки устни до нейните. Тя ухаеше на лавандула и розови листенца, любимият му аромат за една дама. Устните му докоснаха нейните, в началото само милвайки ги леко. Клепачите ѝ трепнаха и се затвориха. Тя постави трепереща ръка на гърдите му, впивайки леко нокти в меката материя на ризата му.

Той обви ръка около кръста ѝ, притискайки я към себе си. Прокарвайки език между затворените ѝ устни, той искаше да ѝ покаже, да я научи как може да танцува с устата му. Сладостта и невинността ѝ го трогнаха. Той прогони мисълта, че може би е невинна, и задълбочи целувката. Пръстите ѝ се стегнаха около ризата му, която ги разделяше, когато той улови ръката ѝ.

Андрю продължи, докато устните ѝ не омекнаха и тя въздъхна в целувката му, и чак тогава я пусна да се облегне отново на стола. Сваляйки сакото си, той постави едното си коляно на дивана до нея, без да откъсва устни от нейните. Всеки милиметър от него изгаряше и искаше да разбере дали ще е така сприхава и под завивките на леглото. Обожаваше начина, по който извивките ѝ му даваха възможност да си поиграе.

Стана още по-твърд, само мислейки за това. Винаги бе обичал жени с месо по костите си. Тя бяха някак по-меки и той копнееше да усети заоблените ѝ бедра, обвити около него. Стенейки в устата ѝ, той се завъртя, нагласяйки твърдата ерекция в бричовите си. Започна да изучава пълнотата на бедрата ѝ, преди да премине към ханша ѝ и нагоре към сочните ѝ гърди. Макар да копнееше да ги вкуси, той се наслаждаваше прекалено много на целувката, за да я прекъсне.

Посягайки към гърдите ѝ, Андрю обви едната с длан и стисна леко. Зърното се втвърди под докосването му, преди Миранда да го отблъсне, прекъсвайки целувката.

— Не... не, съжалявам, не мога. Не и с теб.

Той замръзна, а погледът му се заключи в нейния.

— Нима ми казваш, че ако тук имаше друг мъж, щеше да му позволиш?

Гневът го изпълни така, както никога преди. Тя го желаше. Но нещо в лорд Андрю Мастерсън, граф на Уиндъншайър, я обиждаше.

Дали можеше да я накара да види мъжа зад титлата, или тя винаги щеше да вижда само графа?

— Милорд, моля ви, отдръпнете си — каза тя, а гласът ѝ бе тих и стеснителен.

Той се изправи, неспособен да я погледне, и заобиколи масата, заставайки в средата на стаята до подноса с храната и бутилката вино. Вдигайки чашата си, той я пресуши.

— Смятам, че е време да ми кажеш какво съм направил, за да те обидя така. Не мислиш ли?

— Наистина ли нямаш представя? — изсумтя тя, а звукът бе изпълнен с отвращение.

— Повярвайте ми, милейди, нямам навика да бъда неосведомен.

Тя понечи да проговори, но веднага сложи ръка на устата си. Каквото и да се криеше под повърхността, тя нямаше намерение да го сподели. Трябваше да излезе през вратата и никога повече да не я вижда. Но вместо това той изпи още една чаша вино и протегна бутилката към нея, опипвайки почвата. Тя поклати глава и след като така или иначе мислеше най-лошото за него, дали ще се напие пред нея, не бе от особено значение. Щеше да се погрижи да получи друга бутилка вино, когато тази в ръката му пресъхнеше.

Огънят в погледа му се превърна в отвращение и Миранда се чудеше как му бе позволила да я целуне и най-вече откъде бе намерила глас да му каже „не“. Защото, дори докато го правеше, чувствената ѝ страна, за чието съществуване не бе осъзнавала, продължаваше да го желае. Но какво щеше да се случи, ако той разбере, че са сгодени? И по-лошо, какво щеше да се случи, когато дойде да прибере годеницата си? Какво щеше да каже и да направи.

Другата ѝ страна, нейната *гневна* страна, ѝ напомни, че го чака от години. А той бе дал куп пари да се срещне с жена, с която да прави секс. Точно както я бе извел в градината преди три седмици, той нямаше никакво намерение да отиде и да прибере годеницата си. Не го интересуваше дали гние в провинцията. Причините я накараха да се съсредоточи, притискаха я да му каже истината и да го принуди да си спомни какъв мъж е.

Нямаше значение, че той бе прекалено красив. Нито че целувката му бе унищожила цялата ѝ представа за това каква би била първата им целувка. Устните ѝ все още пареха от усещането на неговите твърди, и все пак нежни устни, притиснати в нейните. Пеперуди все още пърхаха в стомаха ѝ, а напрежението между бедрата ѝ бе по-осезаемо. Но той целуваше една непозната, не годеницата си, и това болеше повече, отколкото можеше да понесе.

Настанявайки се колкото е възможно по-удобно върху дивана, тя приветства болката в глезена ѝ, която ѝ напомни за болката в сърцето, когато в градината той нямаше никаква идея коя е тя. Не го бе грижа за името ѝ. Миранда бе просто личност без лице, за която баща му го е сгодил преди дори да се е родила.

— Сигурна ли си, че не искаш? Никой не може да каже, че не съм щедър във всичко, що се отнася до нежния пол — обяви Андрю от другия край на стаята.

— Не, милорд.

— Значи пак се върнахме към официалните обръщения, така ли? Да не би да използваш титлата „милорд“ като обида, или просто си напомняш кой съм?

Как можеше да отвърне, като нямаше отговор на въпроса му.

— Защо се свърза с Мадам Ева?

— Ще отговоря на въпроса ти, ако и ти отговориш на моя.

Ако отговорът на въпросите му щеше да ѝ даде силите да продължи с живота си, тя щеше да играе игричката му. Поглеждайки го, тя си пое дълбоко дъх и кимна.

— Много добре.

— Дългата или късата версия на историята искаш?

— Изглежда имаме цяла нощ. — Тя заслужаваше толкова много отговори, колкото той успееше да ѝ даде. Но нервите ѝ се опънаха. Наистина ли искаше да знае? Нямаше ли да е по-добре да не става свидетел на най-големите си страхове? Тя прехапа палеца си и зачака да чуе това, което щеше да ѝ разкрие той.

Той кимна.

— Преди малко повече от месец научих за „Кратка афера“ по време на една игра на покер с приятели. Четиримата сме членове на Сената. И тримата се наслаждават на компанията ми, затова съм сигурен, че ще ги намразиш. Седмичната игра на карти се провежда в

градския дом на маркиз Брекънридж. Брекънридж пасува, и след като огледах останалите, реших, че Саймън знае нещо, което аз не знам, затова аз също пасувах. Евентуално залозите щяха доста да скочат. Фоксхейвън има дълбоки джобове, но Райли не, и по тази причина започнах да се чудя какво, по дяволите, прави мъжът. Накрая той хвърли на масата писмо от Мадам Еванджелин за вечерна среща с дама като част от облога си.

— Използвал е срещата си като част от залога?

— Да, и загуби. Ако трябва да съм честен, щом си тръгнах онази вечер, повече не мислих за играта, за вечерта, или за Мадам Ева и проклетите ѝ услуги. Но това беше докато Улф не организира балът с маски. — Графът завъртя чашата с вино в ръката си. — На следващия ден бях поканен на сватбата на маркиза. Не бях особено изненадан, тъй като се влачеше като пребито куче няколко седмици. Мъж, познат с търпението си като Саймън не позволяваше на нищо и никой да го съсипва. Той може да изтърпи най-гадните спорове в парламента и нито веднъж да не повиши глас, а през цялото време да излага гледната си точка. През последните няколко седмици се караше с всички и търсеше проблеми там, където не съществуваха такива. Когато мъж е в такова положение, то определено е замесена жена.

Миранда се ядосваше все повече с всяка изречена дума. Ярост за това, че дори не спомена жената, която бе с него по време на предложението за брак, и че тази жена бе тя. И все пак, ако събереше две и две, щеше да открие, че тя бе тази, която го удари онази нощ, и щеше да се изправи пред последствията.

— Моля, продължи.

— Много добре. На следващата сутрин, когато... — Андрю спря, вперил поглед в далечината.

— Когато? — окуражи го тя.

Примигвайки, той насочи вниманието си към нея.

— Нищо важно. Както и да е, докато търсих нещо в бюрото на Саймън по негова молба, част от писмата му паднаха на пода, заедно с покана, в която бе картичката на Мадам Еванджелин. Реших, че на Саймън вече не му е нужна, и я прибрах. Надявах се, че жената може да успее там, където досега се провалях. Очевидно дори уменията ѝ в сватосването не могат да ми помогнат. — Той обърна бутилката с

дъното нагоре, опитвайки се да изцеди всяка капчица вино, останала в нея. — Твой ред е, мила моя.

Миранда се замисли за миг как да изрази мнението си, което позволи на гнева ѝ да пламне отново.

— Леля ми ми уреди това рандеву.

— Леля ти?

— Да. Една нощ бях ужасно нещастна заради моя винаги липсващ годеник. Той се отнася с мен сякаш не съществувам и щастливо ме игнорира, оставяйки ме да старея в провинцията.

— Идиот!

— Извинявай, какво?

Срещайки погледа ѝ, той дори не мигна, когато отговори на въпроса ѝ.

— Казах, че е идиот. Моля, продължи.

Поемайки си дълбоко дъх, тя продължи.

— Няма много за казване. Моят годеник ми показва ясно, че сватбата ни не е на дневен ред и няма да бъде скоро. Затова, с цел да наруша договора си с него, леля ми реши, че ще е най-добре да загубя девствеността си, и че по тази причина той ще анулира споразумението.

— Разбирам. — Какво разбираше Миранда не бе сигурна, тъй като изражението му бе непроницаемо. Единственият знак, че той обмисляше думите ѝ, бяха пръстите му, които барабаняха на масата до него. — Доста екстремен начин да се отървеш от брак с някой.

— Предполагам, че имаш по-добра идея?

— Да, просто откажи изпълненият договор.

— Само ако животът бе така лесен. Разбираш ли, той плаща за моите уроци и за отглеждането ми още от раждането ми. Било е споразумение между бащите ни преди много години. — Тя чакаше да види някакво разпознаване в лицето на Андрю, знак, че думите му събуждат нещо в паметта му. Нищо... мъжът очевидно чуваше историята за пръв път.

— Значи се боиш, че ще си поиска парите обратно.

— Да, и макар семейното имение да е в по-добро състояние, отколкото е било в миналото, пак не мога да си позволя да му върна всичко, за което е плащал.

— Какво, ако аз му предложа да върна парите? — Махайки невидима пращинка от ризата си, той се държеше сякаш е напълно нормално да даде пари на жена, която току-що е срещнал.

Тя отвори уста, но думите така и не излязоха от нея. Офертата му завъртя вече объркания ѝ мозък.

— Защо би го направил?

— Проклет да съм, ако знам. — Прокарвайки ръка през косата си, той погледна към тавана, сякаш търсейки отговор от небесата.

Той не можеше наистина да иска да я откупи от годежа ѝ със самия него. И дори да го направеше, как щеше да му се отплати? И защо щеше да замени оковите към него с нови?

— И какво ще искаш в замяна?

— Не и девствеността ти, ако това питаш. Предпочитам жени, които ме желаят заради самия мен, а не заради парите, които им давам.

Онемяла, тя стоеше пред него напълно изгубена. Той ѝ предлагаше пари, за да се измъкне от договора?

— Парите са много.

Въртейки очи, той сви рамене.

— Предполагам, че са.

— Ами ти? Имаш ли планове да се ожениш?

— Да се ожения? Шегуваш ли се? Дори не мога да намеря жена, която да ме хареса за повече от няколко минути, камо ли такава, която да се закълне пред Господ да бъде моя съпруга до края на дните ни.

— Ами любовта? — В мига, щом думите се изтръгнаха от устните ѝ, тя се зачуди защо попита. Какво я интересуваха чувствата му, що се касае до любовта? И все пак ето я, затаила дъх, докато чака отговора му.

— Тъй като никога не съм получавал любов, не съм сигурен какво е това и дали ще я разпозная, ако я откроя. Макар че не го очаквам.

Разговорът не беше това, което очакваше.

— Със сигурност има сума ти жени, които биха се омъжили за теб заради титлата и парите ти.

— Ах, да, перфектните скучни жени, които ще изпълняват дълга си към мен и към страната си. Много благодаря, но не.

— Значи не си сгоден?

— Дори не съм близо.

Червени пламъци блеснаха в очите ѝ. Той беше, много, ама много сгоден. Грабвайки най-близката вещ, която се оказа чинията с полуизядена храна, тя я хвърли към него. Чинията за една бройка да уцели целта си.

— Какво, по дяволите, ти става? — Той отстъпи назад от счупения китайски порцелан, и застина. Погледът му се местеше от нея към парчетата на пода. — Стига ми толкова лудост за днес. Хубав ден, милейди.

— Ти, син на саката магаре!

Той тъкмо отваряше вратата, но щом я чу, застина.

— Какво каза?

— Казах „син на саката магаре“.

— Син на... — Той тръгна към нея, а ботушите му тропаха шумно по пода.

— Ами да... — Загриженост замени гнева. В яростта си бе забравила, че е сама в стаята с мъж, когото бе обидила, и макар обикновено да не удря хората, беше хвърляла предмети няколко пъти. Леля ѝ казваше, че това е част от факта, че е червеночоса. Но годините раздразнение не можеха да бъдат изречени на човека, който най-много бе желала, затова бе започнала да се държи така неприемливо. И ето къде беше за втори път, гневът ѝ я бе облял, подсилван от болката ѝ, и тя го бе освободила.

Когато той се извиси над нея, тя се притисна обратно към дивана. Лицето на Андрю бе странна смесица от объркване и гняв. Тя познаваше погледа, или поне чувства му, защото бе изпитвала същото към него в продължение на седмици. Не, месеци, дори години.

Той си пое дълбоко успокоителен дъх, преди да я погледне.

— Никога преди не съм чувал тази обида, а сега, за втори път този месец, тя ми бе хвърлена в лицето заедно с гневен изблик. — Ръцете му бяха на милиметри от лицето ѝ.

— Какво правиш? — промърмори тя.

Без да си прави труда да отговори, той покри с ръка очите ѝ и горната част на носа ѝ, отваряйки пръсти, за да види лявото ѝ око. *Милостиви боже, той имитираше маската ѝ.* След миг отдръпна ръката си от нея и зрението ѝ се прочисти. И все пак лицето му остана непроницаемо, а гневът му се смени с объркване.

— По дяволите, това си ти. Жената от бала с маски!

Тя кимна, защото нямаше какво да каже, без да се изкара пълна глупачка. И шокът на лицето му я накара да изпита лека вина, задето го бе ударила.

— Имаш страхотен удар — каза той.

— Леля ми настоя да се науча как да се защитавам. — Спомняйки си ужасната болка, след като го удари, тя потърка вече заздравялата си ръка.

— Спомням си, че говорихме за нея, но не мога да си я спомня особено. — Андрю седна на масата пред Миранда и тя се притесни, че крехката мебел няма да понесе теглото му. Той подпря лакти на коленете си и стисна ръцете си една в друга. — Не мога да си спомня цялото ти име, Миранда. Би ли била така добра да запълниш празнините? Моля те, прости ми, обикновено не забравям имена или лица, но...

— Обикновено не те удрят с юмрук в носа?

Лек смях се изтръгна от него.

— Именно.

— Името ми е Миранда Бичъмп. — Тя зачака да види дали името ѝ ще му напомни за нещо, но той остана безизразен. — Миранда Бичъмп.

Потърквайки долната си устна, той попита:

— Някаква връзка с Бичъмп от окръг Уиндъншайър?

— Да. Питър Бичъмп беше мой баща.

— Земите ти са съседни на моите.

Земи? Нима само това осъзна след разкритието ѝ? Проклетите земи? Вътрешният ѝ глас крещеше, но тя каза спокойно:

— Да, така е.

Наведе се към нея с намерението да я докосне, но в последния миг размисли и се отдръпна.

— Искам спокойно да ми дадеш отговор на един въпрос, без да избухваш в гняв. Можеш ли да го направиш?

— Ще опитам. — Тя мразеше това, че той я мисли за луда, която се отдава на истериите си. Но и в двата случая в неговото присъствие тя му бе показала страна от себе си, която не бе мислила, че съществува.

— Кой е годеникът ти?

Поразена, тя можеше само да го гледа. Той не бе показал нищо друго, освен загриженост, и за пръв път тя осъзна, че той няма представа за съществуването ѝ. Наистина нямаше идея, че са сгодени, и че тя е бъдещата му графиня. Миранда искаше да се разплаче. Беше прекарала целия си живот, опитвайки се да бъде идеалната му булка. И в много от начинанията бе успяла. И все пак, за разлика от това, което бе вярвала, докато бяха в градината на бала на херцога, не беше вярно, че Андрю не си е направил труда да запомни името ѝ, той буквално нямаше идея за договора между нейния и неговия баща. Договор, подписан дни след раждането му и години преди нейното.

— Андрю... — започна тя. Той премигна, когато тя използва кръщелното му име. — Ти си. Ти си моят годеник.

— Разбирам. — Той започна да крачи, след това седна, а после повтори всичко отначало. Само стиснатите му юмруци показваха, че е чул какво му бе казала. Но когато отвори уста, за да проговори, тя забеляза, че ръцете му треперят. — Аз... ние... това е първият път, в който чувам за това.

— Вярвам ти. — Тя нямаше друг избор, освен да му повярва, когато цветът се отдръпна от лицето му, добивайки зеленикав оттенък, а очите му, винаги топли, сега бяха студени. Той не бе мъж, отричащ думите ѝ, а в шок, че тя ги бе изрекла. Празнота я изпълни, и ако проклетия ѝ глезен не ѝ създаваше проблеми, щеше да отиде и да го прегърне, за да го утеши.

— Сега вече не те виня, че ме удари, нито че хвърли чиния към главата ми. Обаче съм благодарен, че мерникът ти не е толкова точен, колкото юмука ти. Ако бях на твоето място, може би щях да те сгазя с каретата си.

— Обмислях го — каза тя шеговито, опитвайки се да разведри тягостното настроение, тъй като признанието му, че не е знаел за договора, бе успяло да смекчи до голяма степен болката в душата ѝ, докато бе страдала, чакайки го година след година да дойде и да прибере булката си.

Той отиде до бюрото в далечния край на стаята. Сядайки долу, той го отвори и написа нещо на лист, а от шума, който последва, тя предположи, че посипва мастилото с пясък. Когато усети аромата на восък, осъзна, че той е запечатал писмото с пръстена на кутрето си. Зачуди се на кого и какво е писал. Той излезе навън в коридора и

говори с някой, но колкото и да се опитваше, Миранда не успя да чуе нищо от разговора.

Миг по-късно той надникна отново в стаята.

— Удобно ли ти е, или искаш да се преместиш в някоя по-усамотена стая?

Изненадана от въпроса и несигурна как да отговори, тя поклати глава, имайки предвид, че не ѝ бе удобно и кимна, че наистина би искала да се премести.

Отваряйки широко вратата, той се насочи към нея. Навеждайки се, пъкна една ръка под краката ѝ, а другата обви около кръста ѝ.

— Обвий ръце около тила ми, скъпа.

Без да се замисля, тя направи каквото ѝ нареди, но възрази:

— Прекалено съм тежка.

— Перфектна си. — Той премина през стаята, внимавайки да не удари глезена ѝ.

Вкопчвайки се в раменете му, тя сметна, че е удивително как я бе вдигнал и я носеше с толкова малко усилие.

— Ами палтото и корсета ми?

— Някой ще ги прибере по-късно. Засега двамата с теб трябва сериозно да си поговорим.

— Вероятно може да ми кажеш на кого изпрати писмо?

Той спря на входа, огледа се, за да види, че няма никой наоколо и се заизкачва по стълбите. Щом стигнаха горе, ѝ каза:

— Повиках адвоката си. Надявам се, че в него има копие от брачния ни договор.

— О! — Миранда не успя да каже нищо друго.

Той погледна надолу към нея.

— Обичам прекрасния начин, по който устните ти формират това „О!“.

Тя едва не го направи отново, но се спря и попита:

— Не е ли малко късно да призоваваш когото и да било?

— Около десет е и би трябвало да се замисля, но давам прекалено много пари за малкото работа, която вършат адвокатите ми. Затова най-добре да се отзоват, когато ги повикам.

— Много графско.

Той я положи в центъра на гигантското легло.

— Просто ефективно.

— Няма ли друга стая, в която да почакаме?

— Ако си мислиш, че смятам да проникна през девствената ти бариера тази нощ, успокой се, нямам такова намерение. Но имайки предвид състоянието на глезена ти, тук ще ти е по-удобно. Има частна трапезария, в която ще говоря с адвоката си, без да нарушавам спокойствието ти.

— Разбирам.

— Звучиш разочарована.

Беше ли? Вероятно да. След като ѝ бе отнета причината да го мрази, чаровния мъж, който я целуваше, се превърна отново в мъжа от мечтите ѝ.

— Вероятно съм.

— Почивай си, и щом стигна до дъното на това, се надявам, че ще мога да правя любов с теб, но не в някаква странна наета стая, а в брачното ни легло. — Огън пламна в очите му, докато той изричаше думите, преди да се обърне. — Ако решиш да нарушиш договора, за което се надявам, че не желаяш, няма да взема онова, което се полага на бъдещия ти съпруг.

— Сега ти звучиш разочарован.

— Вероятно съм.

Наистина? Докато той не ѝ отговори, не бе осъзнала, че задава въпроса на глас.

— Защо си изненадана? Показах открито, че съм привлечен от теб по време на бала. Какво те кара да мислиш, че изпитвам нещо различно, след като осъзнах, че си ми годеница?

— Ами, първо, ударих те в лицето. Второ, бях ужасно груба с теб тази вечер.

— Имаше добра причина, и ако си мислиш, че това може да смекчи желанието ми към теб, значи имаш да учиш много повече за мъжете, отколкото предполагаш.

— Значи ми вярваш за договора?

— Вярвам, че някой е подвел и теб, и баща ти да вярвате, че този съюз между нас е окончателен. Докато не говоря със семейните адвокати, няма да имам никаква представа какво да правя. — Андрю надникна през прозореца към улицата, преди отново да се обърне към нея. — Но така или иначе, не се съмнявам в твоята страна на историята. Не получаваш нищо, като ми казваш, освен краткото

удоволствие да видиш как цветът се оцежда от лицето ми. Но в крайна сметка, ако наистина си искала да се омъжиш за мен, да ми покажеш агресивната част от природата си бе грешния начин.

— Не съм агресивна. Просто ти изваждаш най-лошото в мен...

— Шшт — каза той, слагайки пръст на устни й. — Само се шегувах.

— О!

— Предупредих те точно за това изражение.

— Така ли?

— Вероятно „предупредих“ е твърде силна дума. — Преди да успее да отговори, той пое устните й за целувка, по-дълбока и подробна от първата, която споделиха. Мислите за това кой е той този път не я спряха, защото й бе годеник и за момента имаше всяко право да го целува и да бъде целувана от него. Вероятно мястото, на което се намираха, не бе правилно, но нищо във връзката им не се развиваше по план, затова защо сега да започва?

В едната секунда тя лежеше на леглото, подпряна на възглавници, а в другата лежеше в скута му и ръцете му я обгръщаха с повече чувственост, отколкото първите два пъти.

По причина, която тя не разбираше, той я бе белязал. Небесата да са й на помощ, още желаше Андрю. Не с наивното привличане, което изпитваше, докато бе младо момиче. Нервността, която изпитваше всеки път, в който чуеше, че той е в имението си, бледнееше в сравнение с това, което изпитваше в момента. Леки тръпки преминаваха през нея, докато цялата не се разтресе. Неговият отклик бе да стегне прегръдката си.

Не бе сигурна колко дълго стояха така прегърнати, но след известно време бяха прекъснати от леко почукване по вратата, която свързваше спалнята с трапезарията. Миранда щеше да се изкикоти, ако имаше дъх, заради дългия измъчен стон на Андрю.

— Не ходи никъде — нареди той.

— Същото отнася ли се за куцукането? — Дрезгавостта на гласа й я изненада.

— Веднага се връщам. Или по-скоро ще се върна колкото мога по-бързо. — Той я целуна за последен път, преди да се отдалечи, побавно от обикновено.

Обратно настанявайки се на възглавниците, тя се усмихна. Макар планът ѝ за вечерта бе да изгуби девствеността си, за да се отърве от брачния си договор, нямаше причини да се оплаква. Пристигна тук, очаквайки едно нещо, а сега лежеше тук, преизпълнена с чувства и леко замаяна.

Имаше толкова много идеи, или по-скоро вярвания, за Андрю и какъв мъж е той. И досега бе доказал, че е грешала. Всичките години, които Миранда бе прекарала в шлифоване да бъде идеалната графиня, се оказаха, че са били за нищо, защото мъжът, пред когото седеше сега, не бе този, за когото я бяха обучавали да се омъжи, не беше студеният безсърдечен мъж, какъвто бе мислила, че е. Не, той бе грижовен и страстен. Вместо да покаже недоверието си или да ѝ се ядоса, Андрю бе приел новината за годежа им със загриженост и гняв към онези, които да го оставили в неведение. Тя вярваше, че наистина не е знаел за годежа, точно както вярваше, че онези, които са знаели, сега щяха да изпитат гнева му.

Най-големия шок бе да открие, че харесва личността на Андрю, както харесва и графа. Отговорът му, че наема хора, за да им дава работа, беше първото, което започна да разтопява леда около сърцето ѝ. Беше пораснала, идеализирайки го, а през цялото време момичетата от града ѝ се подиграваха, че той не ѝ обръщаше никакво внимание. И все пак Миранда продължаваше да го гледа през розови влюбени очи, но само като красив лорд, а не като мъж с титла. Но всичко това се промени. Макар никой, който работеше за него, да не е говорил лоши неща, тя бе започнала да му намира какви ли не недостатъци. Докато годините минаваха, недостатъците му ставаха все по-големи, така че да оправдават пренебрежението, което ѝ показваше.

Сега недостатъците, създадени от погрешното ѝ мнение, се заместваха с идеалите на мъж, когото би могла да обикне. Не с представата за любов на младо момиче, което мислеше, че ще омъжи за лорд, но създадено от уважението на жена, която гледа на живота с отворени очи. Откриването на истинските му желания и нужди я накара да осъзнае, че нито един от тях нямаше да е доволен от порцелановата кукла, която тя трябваше да бъде, а с партньор едновременно пред обществото, и ако целувката му можеше да свидетелства за нещо, и партньор в леглото.

ГЛАВА 3

Адвокатът стоеше пред масата за вечеря, когато Андрю влезе.

— Милорд.

— Въобще не започвай — озъби се той. Гневът му нарастваше с всяка изминала минута и това явно бе очевидно за Гордън Линд от „Линд и синове“.

Масивната ръка на Андрю удари по масата с очевидно недоволство. Да не споменаваме и факта, че да остави Миранда горе само бе усилило раздразнението му. Оставяйки я сама в леглото бе вероятно най-трудното нещо, което бе правил някога. Силното привличане, което бе изпитал към нея по време на бала, все още се усещаше помежду им, искащо удовлетворение.

В мига, в който влезе в стаята и завари адвоката му да пие скъпо бренди, възбудата му се бе сменила с изгарящ гняв. Сядайки на стола в близост до мистър Линд, той погледна към прислужника, който се мотаеше наоколо. Добре обученият мъж пристъпваше от крак на крак. Нямах да изглежда по-неудобно, ако бе влязъл в стаята, заварвайки двамата мъже да правят секс.

— Може да ни оставиш насаме.

— Благодаря, милорд. — Младият мъж почти избяга, оставяйки Андрю сам с адвоката му.

— Поискайте да ви донеса брачния договор. — В гласа на Гордън нямах нито намек за това, да усеща, че Андрю едва се сдържа да не прескочи масата и да го удуши. Вместо това мъжа измъкна кожена папка от износеното си куфарче, което бе оставил на пода. Развързвайки кожените връзки, той извади няколко пожълтели листа и му ги подаде. — Това, както знаете, е било подписано в деня на раждането ви. Баща ми е този, който е подготвил договора между баща ви и покойният г-н Бичъм.

— Всъщност, нямах никаква престава за договора допреди... — Андрю погледна към часовника на полицата на камината — ... два часа. Малко преди да те призова.

Поглеждайки го над рамките на очилата си, Гордън примигна... няколко пъти.

— Объркан съм.

— Ти си объркан? — Скачайки на крака, той игнорира падането на стола му. — Представи си за миг изумлението ми, когато дамата, с която трябваше да прекарам нощта, ме информира, че ми е годеница.

Ужасен, погледът на Гордън се стрелна към затворената врата зад Андрю.

— Госпожица Бичъмп е тук... в другата стая?

— Това не ти влиза в работата. — Вдигайки стола си, Андрю отново седна на мястото си и започна да разглежда документите, които му бе дал Гордън. — Обясни ми защо никой никога не ми е споменавал за този договор?

Страх изпълни очите на адвоката.

— Нямам представа, милорд.

— Това не е отговорът, който искам — заяви Андрю през стиснати зъби. — Какво щеше да стане, ако бях опитал да се ожена за друга жена?

Адвокатът отпи още една глътка с треперещи ръце.

— Това е от майка ви, като е уточнено, че трябва да ви бъде предадено на осемнадесетия ви рожден ден. Да ви бъде съобщено за договора, така че да не изпаднете в неприятна ситуация.

— И кой трябваше да ми съобщи тази информация?

Гордън порови в документите.

— Тъй като се е случило по времето на баща ми, не знам със сигурност. Предположих, че знаете, тъй като г-н Бичъмп каза, че поддържа контакт с вас лично, затова...

— Г-н Бичъмп? Бащата на Миранда? — Не бе чувал нито вест от никой Бичъмп от години, вероятно десетилетия, а сегашната му среща с Миранда бе една голяма случайност.

— Не, сър. Бащата почина, когато тя бе на четиринадесет. Това е по-големият ѝ брат. Той дойде тук скоро след смъртта на баща им, за да обсъди годишната издръжка на сестра си.

— Колко сме ѝ давали? — Не че Андрю го бе грижа за парите, но нещо тук намирисваше.

— Настояването на баща ви бе издръжката ѝ да не надвишава петдесет хиляди паунда, разделени поравно през всеки месец, а всяка

година сумата да се преговаря в зависимост от нуждите на дамата и времето, в което живеем. Например годината, в която бе представена през принц-регента, имаше допълнителни суми, за да може да се платят роклите, жилището и прислужниците... разбирате. Сумите са предварително отделени накуп, а каквото остане от годишната издръжка, след сватбата ще бъде инвестирано във фонд за дъщерите, които може да ви се родят.

Това определено обясняваше защо Андрю нито веднъж не бе попитал защо огромни суми преминават от неговото домакинство в това на Бичъмп. Но трябваше да разбере каква е играта на брата на Миранда. Четейки документите, Андрю взе решение. Щеше да влезе в съседната стая и да поиска ръката на Миранда. След това щеше да се остави тя да приеме или отхвърли предложението му. Той не бе дошъл тук, за да си търси булка, но само мисълта да ѝ обърне гръб и да сложи край на договора, го караше да изпитва физическа болка. Иронично, но бе очаквал тази вечер да се развие по много по-различен начин.

Продължавайки да чете документите, той се надяваше да открие нещо, което е пропуснал.

— Издръжката ѝ я плащате чрез адвокат или директно на г-н Бичъмп?

— В началото ги давахме на счетоводителя, който плащаше за обучението ѝ и разходите за живота ѝ. След смъртта на бащата синът, Даниел, пожела да минават през него, тъй като разходите ѝ се покачиха значително през годините. Затова през последните десет години плащаме директно на него.

— На колко възлиза последното плащане?

— Нека видя. — Разлиствайки купчина документи, Гордън преглътна силно, преди да плъзне пръст по счетоводната таблица. — Ах, да. През последните пет години сме увеличили плащанията от хиляда до петнадесет хиляди на месец. А в предходните четири години сме увеличили от седемстотин на хиляда паунда.

— Разбирам.

— Има ли още нещо, с което бих могъл да ви услужа тази вечер? Разбира се, ще се свържа с г-н Бичъмп на сутринта — каза, подмазвайки се, Гордън и пхна документите в куфарчето си.

— Не — гласът на Андрю бе дрезгав и напрегнат, затова той изобрази фалшива усмивка на лицето си, насилвайки гласа си да бъде

спокоен, — не се свързвай с никого относно този въпрос. Смятам лично да се заема с това.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Благодаря, че се отзова така бързо. Чувствай се свободен да си поръчаш храна или питие, докато докарат коня ти.

Извинявайки се, той излезе, решен да попита Миранда какво знае и да разнищи колко пари Даниел Бичъмп е прибрал от фонда на сестра си. Ако можеше да се вярва на Гордън, а Андрю нямаше причина да не му вярва, излиза, че е минало десетилетие, откакто Даниел и адвокатът са обсъждали договора. Бележките на бюрото разкриваха тази информация, и още много. За последните четири години Даниел бе успял да убеди адвокатите му, че е говорил с Андрю, и всички са се съгласявали на изискванията му. Разбира се, веднага щом сестра му се омъжеше, парите, които преминаваха през Даниел, щяха да спрат.

Но как щеше да каже на Миранда, че брат ѝ е змия в стъкленица?

Той отвори вратата на спалнята и красотата на Миранда освети стаята, когато си пое изненадано дъх. Седейки под светлината на свещите, тя му напомняше на богиня на Ботичели. Ръбът на полата ѝ бе повдигната нагоре до бедрото ѝ, а вероятно френската прислужница бе вдигнала глезена ѝ на поне три възглавници. Миранда му се усмихна над върха на книгата. Пристъпвайки до леглото, той измъкна томчето от ръцете ѝ. Внимателно, за да не изгуби страницата ѝ, той я сложи разтворена върху масата.

— Е, какво научи? — попита тя.

— Не много, но достатъчно. — Той седна на края на матрака.

Подуването на глезена ѝ изглеждаше по-зле. Като допълнение към това, глезенът бе прикачен към много съблазнителен, мек и строен крак. Изкушението се надигна вътре в него и преди час щеше да му се подаде, но сега вече ѝ дължеше повече. Преди нуждата да надвие добрите му намерения, той покри крака ѝ почти до долната част на прасеца ѝ.

— Как е глезенът?

— Скован и туптящ.

— Подозирам, че на сутринта ще боли повече. Искаш ли да повикам лекар?

Поклащайки глава, тя хвана ръката му, но я пусна бързо, щом осъзна колко дръзко се държи. Той улови отново ръката ѝ и я стисна.

— Моля те, ще ми кажеш ли какво си научил? — попита тя.

— Сгодени сме. Аз наистина съм ти годеник, при това доста калпав такъв.

— Не бъди толкова суров към себе си, моля те. Не си знаел.

Как бе възможно тя да е толкова разбрана? Той не бе сигурен дали може да се погледне в огледалото заради вината, която го разяждаше в момента, а как бе възможно тя да го гледа?

— Трябваше да знам. За нещастие четирима от петимата замесени в договора, които би трябвало да хвърлят светлина върху него, са мъртви от дълго време, а тайните им са умрели заедно с тях.

— Пет?

— Родителите ми, твоите родители и адвокатата на баща ми. И адвокатата, и родителите ми са покойници.

— Като баща ми, а майка ми избяга в Австралия с войник, който бе два пъти по-млад от нея. Съмнявам се, че някога ще се върне. — Миранда сви рамене, но той не пропусна болката в очите ѝ.

— Значи сега сте само ти, леля ти и брат ти.

Кимайки, тя се усмихна.

— Сара е моята скала. Тя започна да се грижи за мен много преди майка ми да замине. Мисля, че татко знаеше, че при Сара ще съм по-добре, отколкото у дома. Той не беше мъж, който се привързваше, но го бе грижа за мен по негов собствен начин.

— А брат ти... близки ли сте?

— Не, никак даже. Той така и не можеше да разбере защо имах френски учители и уроци по танци, докато семейството продаваше картини и мебели. Много пъти ги карах да използват част от парите за своите нужди... — Гласът ѝ секна.

— Моля те, продължи.

— Честен до гроб е добро описание за баща ми. Всички пари, давани на семейството ми за мен, базирани на...

— Договор, правен и обвързващ. Извинявай, продължи.

— Въпреки лошото ни финансово състояние, щом баща ми бе дал дума, той никога нямаше да я наруши.

Убедеността в думите ѝ накара Андрю да ѝ повярва. Поглеждайки към драскотината на единия си хесенски ботуш, той се

замисли как да подхване темата за брат ѝ. Но без значение колко пъти прехвърли думите си наум, винаги изглеждаха груби и обвинителни.

Малките ѝ меки ръце стиснаха неговите.

— Какво има? Може да не те познавам добре... — Тя се засмя, а мелодичния звук изпълни стаята. — Никога не съм си мислела, че ще го кажа. Бях обучавана да знам всичко, което искаш...

— Сигурна ли си?

Леко объркване премина през лицето ѝ, преди да примигне и да се изчерви. Очарова го начинът, по който нослето ѝ почервения, разпространявайки руменината по скулите ѝ.

— Не това имах предвид.

— Не можах да устоя, и сега, след като видях как се изчервяваш, някой път може да повтора. Но какво казваше?

— Изглеждаш ми така, сякаш нещо те безпокои. — Издърпвайки ръцете си, за да покрие лицето си с ръце.

— Не се крий от мен. — Той ги свали от лицето ѝ, поднасяйки ги към устните си и целувайки всяка малка длан, преди да се премести с леки целувчици към китката ѝ.

— Исках да те мразя.

— Разбирам това. — Той повтори ласката на втората китка.

— Много съжалявам, че те ударих.

— Аз не.

Тя издърпа ръцете си.

— Искал си да те ударя?

Той коленичи на матрака, затова ѝ се наложи да извие врат, за да срещне очите му.

— След като имам втори шанс с годеницата си, дори с малко болка и сериозно количество подкачания от страна на приятелите ми, бих го направил отново.

— Планираш да се ожениш за мен?

Той се замисли за миг.

— Има договор, който трябва да въведем в експлоатация.

Тя се обърна с наранено изражение на лицето.

— Никога не съм искала да бъдеш заловен в капана на това да се ожениш за мен.

Честта, разбира се, играеше роля в решението му, но дълбоко в себе си той се боеше, че ако ѝ даде свободата, тя може да открие някой

друг.

— Ти чувстваш ли се в капан? Както преди, така и сега, решението е твое. Ще помогне ли, ако ти кажа, че вечерта на маскарада бях силно привлечен от теб? Тогава не ме интересуваше коя си, просто прекосих залата, защото исках да се запозная с теб.

— Защо?

— Може би заради бялата ти като крем кожа на фона на червената ти рокля. Или чувствената извивка на шията ти, но за да съм напълно честен, бях очарован от това как пристъпяш от крак на крак и хапеш устната си.

Вниманието му се насочи към нея и в отговор тя прехапа долната си устна. Стенейки, той наведе глава, за да вкуси устните ѝ. Тя ги разтвори задъхано и той се възползва от възможността да се потопи в устата ѝ. Членът му потрепна с интерес. Тази малка пакостница имаше силите да подклажда либидото му като никоя друга жена преди нея.

Дъхът ѝ излизаше задъхано, когато проговори:

— Не се чувствам в капан.

— Искам да свикнеш с мен, мъжа, а не графа.

— Но те са един и същ човек. — Тя го гледаше с разширени зелени очи.

— Не, не са. Кое е любимото ми питие?

— Бренди.

— Храна?

— Всякакви ястия с картофи, но селския пай ти е любим.

Той кимна.

— Любимият ми кон?

— В момента е кафяв жребец с бели чорапи на три от краката си.

Не съм сигурна за името.

— Самсон. — Андрю се усмихна, тя наистина знаеше доста за него. — Любим цвят?

— Син.

— Грешиш.

Тя примигна, сякаш несигурна какво да каже.

— Но учителите ти...

— Нямаат никаква идея какво ще каже графа, ако публично го попитат дали любимият му цвят наистина е син, или предпочита друг. И все пак мъжът, а не графът, ако бъде попитан, ще каже, че любимият

му цвят е бакърена коса, която сякаш е пълна с искри, създавайки илюзията за уловен пламък. Следвано много близо от очи, толкова дълбоко зелени, че си пасват със зелената рокля, която в момента носи собственичката ѝ. — Той зачака, оставяйки думите си да проникнат в съзнанието ѝ, показвайки ѝ, че мъжът е някой, който само тя ще познава. — Така че, както виждаш, мъжът е различен от публичната личност.

— Не може да го вярваш.

— Не може ли?

Миранда изглежда се колебаеше, сякаш несигурна дали да му повярва, или не.

— Нищо от това няма смисъл.

— Напълно съм съгласен с теб.

— Така ли?

Лягайки настрани на леглото, той се заигра с меките къдрици, спускащи се над гърдите ѝ.

— Кое те изненадва толкова? Да не мислиш, че играя на ези-тура, докато избирам дамите, с които се запознавам? На маскарада, никога преди не бях изпитвал толкова силно привличане към друга жена. Когато влязох тук тази вечер, да застана пред свещеника дори не бе минало през ума ми. Но сега не мога да мисля за нищо друго.

— Ами ако не си паснем?

— Ще си паснем.

— Звучиш така уверен, а аз мразя факта, че не съм. Обикновено съм изпълнена с вяра, но сега се чувствам изгубена.

Той притисна устните си в основата на шията ѝ.

— Това помага ли?

Изпъвайки я, тя му даде по-добър достъп до кожата си. Тя предлагаше, а той приемаше. Тя ухаеше на рози, а кожата ѝ бе най-нежната, която някога бе докосвал. Всеки милиметър от нея го очароваше. Може би защото тя му принадлежеше, или може би защото бе специална по начин, по който не е била никоя друга жена. Нямахше идея как го правеше Мадам Еванджелин, но бе открила точно такава жена, каквато желаше, такава, която е била скрита пред самите му очи.

ГЛАВА 4

Очите на Миранда се премрежиха, когато устните му докоснаха голата ѝ шия. Ръката, която бе поставил под гърдите ѝ, я изгаряше, карайки белите хълмчета да се свиват с болка, която никога не искаше да свършва, а той дори не ги бе докоснал. А устните му, тази целувка измъчваше и изгаряше нервните ѝ окончания почти до точката на пречупване.

Тя изскимтя, излагайки повече от шията си на докосването му.

— Милорд.

— Андрю — прошепна той срещу ухото ѝ. — Не искам да чувам думата „милорд“ да излиза от тези прекрасни устни, когато се обръщаш към мен, и никога, когато сме в леглото.

— Но...

— Никакво „но“ и смятам да въведа и други места, на които „милорд“ е напълно забранена дума.

Тя се облегна назад объркана. Погледът му бе болезнено чувствен.

— О, планирам да правя любов с теб във всяка стая на всяка къща, която притежавам.

Тя щеше да възкликне, или поне да възрази, тъй като бе възпитана дама и не бива да дискутират подобно неуместни неща, но устните му уловиха нейните, карайки я да забрави всеки протест и въобще спомена за какво бе смятала да протестира по начало. Езикът му се преплете с нейния. Всяко докосване покачваше температурата в стаята. Роклята ѝ, дори с развързани връзки, ѝ се струваше тясна и ограничаваща.

— Шшт. Довери ми се. Ще ти помогна. — Той захапа долната ѝ устна.

Тя нямаше идея за какво ѝ говори, докато ръцете му не смъкнаха надолу ръкавите на роклята ѝ. Докосването му бе като пламъци, изгарящи кожата ѝ.

— Прекалено горещо — промърмори тя.

— Кое е прекалено горещо? — Устните му си проправиха път по очертанията на челюстта ѝ и надолу по разголената ѝ кожа, оставяйки пътечка от трепетно удоволствие след себе си.

— Аз... докосването ти. Не мога да дишам.

— Отпусни се.

На него му бе лесно да го каже. Искаше ѝ се да крещи, но вместо това се отпусна върху купчината възглавници от гъши пух зад себе си. Милвайки с палеца на дясната си ръка голата кожа над гърдите ѝ, той застина. Щом погледът му срещна нейния, игривостта му се превърна в нужда, която тя не разбираше напълно, но си представяше, че ако е дори малка част от това, което изпитва тя, той можеше да пламне всеки миг.

Поглеждайки към тавана, тя се концентрира над дишането си, спомняйки си думите, които ѝ бе казала една от учителките ѝ. Когато е в леглото с графа, Миранда трябваше да се концентрира върху нещо друго... каквото и да е... докато той приключи. „Мисли си за красотата на провинцията, за родината, или свири на клавесин в главата си.“

— Какво правиш?

Тя вдигна глава.

— Мисля за Англия.

— Наистина? — попита той, очевидно развеселен от отговора ѝ.

Кимайки, тя насочи вниманието си отново към тавана.

— Учителката ми ми каза, че когато съм в леглото с теб, трябва да гледам към тавана и да се разсейвам. Вероятно е знаела, че иначе огъня ще ме погълне. — Плъзвайки се нагоре до нея, той погледна гледката ѝ към червения балдахин.

— Ти си безценна. И мисля, че учителката ти ми предлага предизвикателство.

— Моля? — Миранда примигна няколко пъти, искайки ѝ се това, което бе казал, да не звучи така страшно и толкова невероятно.

Той обгърна лявата ѝ гърда с ръка и я стисна.

— Каквото и да правя, не искам да откъсваш вниманието си от тавана.

— И какво смяташ да правиш?

— Всичко по силите си, за да те накарам да откъснеш поглед от тавана.

— Но...

— О, не съм си променил решението и тази нощ ще оставя девствеността ти непокътната. Оставям си това право за брачната ни нощ, но има много други неща, които да направя, без да взимам девствеността ти.

Устните ѝ оформиха онова „О!“, което той твърдеше, че харесва толкова много.

— Гледаш ме — посочи той. — Надявам се, че волята ти е по-силна от това просто да докосна гърдите ти.

— Приемам предизвикателството. — Поемайки си дълбоко дъх, за да се успокои, тя фокусира вниманието си към купола, където платът се издигаше и събираше на едно място в средата, започвайки да брои гънките. „Една, две, три“... ръцете му я стиснаха отново. Можеше да се закълне, че усети как диплите на полите ѝ се вдигат нагоре по краката ѝ, но бе очевидно, че той го прави, за да разбие концентрацията ѝ. Но тя нямаше да му се даде. Докъде бе стигнала? Да. „Три. Четири, пет.“ Шест бе по-скоро огромно струпване на плат. „Седем, осем, девет.“

Тя изсъска, когато той издърпа връзките на долните ѝ гащи. Дишайки задъхано, тя се опита да се фокусира. „Девет. Не, вече бе минала девет. Десет, единадесет“... ръката му се пресегна, милвайки най-интимната ѝ част.

— Андрю!

— Таванът, любима. Запомни, мисли за Господ и за държавата.

— Почти сигурна съм, че Господ ще сметне това за грях.

— Господ си има по-важна работа от това да се тревожи какви ги вършим с теб в това легло точно сега. — Той помилва гънките между бедрата ѝ и тя простена задъхано. Небеса, най-последно разбираше защо прислужниците у дома се кикотеха, говорейки за случващото се в постелята. Изпълни я удоволствие и между бедрата ѝ потече влага.

— Толкова си влажна.

— Извини ме.

— Да те извиня? Това е най-добрият дар, който може да получи един мъж. Това е доказателство, че се наслаждаваш на интимността. Покажи ми дали си готова да приемеш члена ми дълбоко в себе си.

Тя хвърли бърз поглед към него, но той не гледаше към лицето ѝ. Погледът му бе насочен към местенцето между бедрата ѝ.

— Дали това усещане дълбоко в корема ми е нормално?

— Усещаш ли се така, сякаш искаш повече?

Мускули, за чието съществуване не бе подозирала, пламнаха за живот.

— Да.

— Докосваш ли се, Миранда, когато мислиш, че си сама, и знаеш, че никой няма да те види?

Между омаята тя успя да изрече само една дума.

— Къде?

— Къде, пита тя. — Той звучеше толкова измъчено, че тя се задави. — Тук или тук?

Палецът му потърка малката перла, а единият му пръст се плъзна в нея. Неспособна да изрече дори една дума, тя само поклати глава.

— Никога? Е, това е нещо, което нямам търпение да поправя. Самата мисъл да си доставяш удоволствие пред мен, ме кара да искам да излея семето си още сега.

— Искаш да се докосвам? — изправяйки се на лакти, тя стисна бедра, затваряйки краката си и затискайки ръката му на място. Нямахте никакъв начин да се докосва сама така, както я докосваше той, и определено не докато той гледаше. Лицето ѝ пламна от срам и тя опита да се отдръпне от него.

— Отпусни се, сладка моя. — Той целуна коляното ѝ. — И да, определено искам да се докосваш.

— Защо?

Подпирайки брадичката си на коляното ѝ, той се усмихна.

— Искам да си способна да ми кажеш какво ти харесва и какво не. Но как би могла да го направиш, след като не си го изживяла преди това? Ако не го направиш, никога няма да разбереш.

— И искаш да ме гледаш, докато аз го правя...? — Гласът ѝ стана толкова тих към края на изречението, че тя се зачуди дали я е чул.

— Защо шепнеш? Тук сме само двамата — каза той също толкова тихо. — И, по дяволите, да.

— Там долу?

— Точно тук — каза той, притискайки клитора ѝ, масажирайки чувствителното възелче, докато миглите ѝ не трепнаха и тя едва успя да спре стона, който се опита да се изтръгне от гърдите ѝ. — Може би тук.

— Не може да искаш от мен да се докосвам... ами... вътре?

Погледът му срещна нейния, леко замъглен и изпълнен със странен глад. И ако трябваше да се обзаложи, тя би казала, че в нейния поглед той вижда смесица от объркване, шок и неудобство.

— Защо не? Това си е твоето тяло. Кой повече от теб има правото да те докосва?

— Не мисля, че който и да е би трябвало да пипа там. Е, може би при нужда лекар, но той не бива да поглежда. А ти докосваш и гледаш и аз...

— Неприятно ли ти е? — Той раздвижи пръста си в нея навън и навътре и всеки път удоволствието в тялото ѝ нарастваше, карайки я да стене.

Тя опита да отрече, че се чувства добре, но тъй като живееше по правилата на честността, поклати глава.

— Ако направя нещо, което не ти харесва, трябва да ми кажеш. Разбра ли ме? Ако боли, ако те плаши, или ако усещането стане прекалено силно, няма как да знам, ако не ми кажеш. Разбра ли ме?

Тя кимна и си помисли, че онова, което не разбира, вероятно по-късно щеше да види смисъла му.

— Това, което правиш... нормално ли е за една двойка да го прави?

— Не мога да говоря за другите мъже, но много се наслаждавам да те докосвам, да усещам как соковете ти покриват кожата ми и да чувам прекрасните малки мяукащи звуци, които издаваш, като коте, което се е добрало до купичка сметана.

— Ще искаш ли и аз да те докосвам по същия начин?

— Не и тази вечер, но иначе да. Сигурен съм, че ще изтърпя мъчението до първата ни брачна нощ, ако си представям как прокарваш ръце по мен... интимно.

Тя си помисли, че е много странно да лежат така на леглото, с полата ѝ, вдигната нагоре, и ръката му между бедрата ѝ. Странно, но не и нередно. И много повече, отколкото си бе представяла. Всички, освен леля ѝ Сара, я караха да вярва, че щом са заедно в леглото, мъжът ще забие своя *орган* в нея, докато тя лежи притихнала и мисли за други неща. Но досега тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, което ѝ правеше той.

— Напълно ли си сигурен, че ще си паснем?

— Още ли не съм те убедил в това?

Тя не успя да отговори, но и не бе сигурна, че той наистина очаква отговор от нея. Колкото шокирана бе от предишните му докосвания, следващите му действия направо я оставиха безмълвна.

— Гледай към тавана и се опитай да се фокусираш.

Успявайки да преброи до двадесет и три, тя си помисли, че доста добре се справя със задачата да е достатъчно концентрирана, че да брои плисетата. Това бе преди Андрю да издърпа долните ѝ гащи до глезените ѝ. Той нежно ги събу през наранения ѝ глезен.

— Би трябвало да се концентрираш върху тавана. — И макар гласът му да звучеше равен, в него се долавяха нотки на веселие.

— Но ти събу бельото ми.

— Да, направих го, и ако това те шокира, следващото нещо, което смятам да направя, направо ще те подлуди. Таванът, ако обичаш.

Несигурност дори не се доближаваше до това, което изпитваше тя в момента... усещане за приключение, за нещо забранено и, осъзна след миг тя, усещане за възбуда. Лягайки отново назад, тя го погледна, а той ѝ отговори с повдигнати вежди. Тя се примири и последва заповедите му.

Докато след миг не усети езика му да се плъзва между гънките на най-интимното ѝ местенце. Тя се изправи рязко, започвайки да заеква, без да успее да изрече и една свързана дума.

— Внимавай с глезена си.

— Глезенът ми?

— Да, онова подуто нещо, свързано с прекрасния ти, адски привлекателен крак.

Прекрасен, адски привлекателен крак?

— Ти току-що ме близна... там долу... и всичко, за което можеш да се тревожиш, е проклетия ми глезен?

— Да, освен това смятам да го направя отново.

— Но защо би искал да правиш такова нещо? Хората не правят така! Не може да е позволено... не е правилно. Не може наистина да се наслаждаваш на... това!

Той не изглеждаше никак отвратен, лежейки между бедрата ѝ, подпирайки брадичка на юмрука си.

— На кой от тези въпроси искаш да отговоря първо? — Без да чака отговора ѝ, той продължи. — Трябва да ме чуеш много добре, защото е адски важно. Когато се венчаем, можем да правим каквото

пожелаем в леглото. Трябва да го правим заедно, и най-вече с взаимно съгласие. Разбираш ли ме?

Тя кимна, защото, какво би трябвало да отговори на това? Той изгледаше много сигурен, че е правилно, и тъй като според нея той бе по-опитен в тези неща, нямаше как да спори, без да знае фактите. На сутринта щеше да попита леля си Сара. Но да я попита за това би било някак странно, дори и за Сара.

— Следващото, макар да не мога да говоря за другите, тъй като не обсъждам сексуалния си апетит, аз съм сигурен, че мъжете в обкръжението ми го правят, ако не непрестанно, то поне често.

— Не!

— Да!

— Не и маркизът и херцогът. Никой мъж с такава титла...

— Да, те, особено те. Сега бих могъл да отговоря едновременно на последните ти два въпроса. Много ми харесва да правя това с теб. Искам да те слушам как стенеш от удоволствие, да вкуся възбудата ти и да усетя оргазма ти. Сега, ако легнеш назад, бих могъл да продължа с порочните си замисли за тази вечер.

— Но...

— Довери ми се, когато приключи с теб, няма да имаш никакво съмнение, че си пасваме.

Макар още несигурна, тя легна отново, както ѝ бе наредил, старейки се да остане с отворени очи. Ръцете му се обвиха около бедрата ѝ и ги разтвориха. Несигурна какво да прави, тя вкопчи пръсти в роклята над корема си и стисна силно.

Щом първият полъх на дъха му, подобно на летен бриз, докосна плътта ѝ, тя се напрегна. Той целуна вътрешната страна на бедрото ѝ и ѝ отне всичко, което притежава, за да не подскочи. Малките целувки, с които бе посипал рамото и шията ѝ, и които толкова много ѝ бяха харесали, сега се насочиха към центъра ѝ. Той стисна краката ѝ и духна леко. Бедрата ѝ се разтрепераха, но дали от желание, нетърпение или страх от неизвестното, тя не знаеше.

Когато езикът му премина през чувствителното възелче, което бе масажирал по-рано, началния шок изчезна и я изпълни топлина. Бедрата ѝ започнаха да треперят по-силно, но вече тя разбираше защо и искаше още. Беше неспособна да спре стона си и той се засмя, ниско и мъжествено, доволен смях, който вибрираше срещу нея, отнемайки

дъха ѝ. Той направи кръговидно движение и добави лек натиск с езика си. Когато се плъзна вътре, тя надигна бедра, желаейки да го усети по-дълбоко. Пръстите ѝ се вкопчиха в меката му коса, притискайки го към себе си, настоявайки за още, отчаяна той да удържи на обещанието си.

— Господи, да — простена той, сякаш отклика ѝ му доставяше удоволствие. Пробвайки, тя го повтори и бе възнаградена от гърления му стон.

Движенията му се забързаха, докато пред очите ѝ не блеснаха хиляди звезди. Мускулите, дълбоко в нея се стегнаха, докато напрежението нарастваше, и тя се опита да се отдръпне, но той сложи ръка на корема ѝ, задържайки я на място. Изведнъж се почувства безтегловна, сякаш щеше да полети към тавана, ако твърдите му ръце не я държаха. Едва когато тръпките преминаха и тя започна да се съвзема, той се отдръпна. Помилва бедрата ѝ, помагайки ѝ да се успокои, преди да смъкне полата надолу, покривайки краката ѝ.

Когато тя отвори очи, той легна до нея, а в погледа му имаше странна светлина.

— Е, ще си подхождаме ли?

Неспособна да го погледне, тя скри лице в ръцете си и каза:

— Милостиви боже, определено ще си подхождаме.

ГЛАВА 5

Андрю стоеше в приемната в дома на лелята на Миранда. Макар да не се намираше в най-модната част на Лондон, никой не би си помислил, че живеещите тук са нещо по-малко от благородници. И все пак да каже, че леля ѝ е била обърквана от появата му, щеше да бъде лъжа. Той, разбира се, трябваше да събере всичките факти относно брачния договор. Трябваше да стигне до дъното на това, което се случваше. И щяха да хвърчат глави.

Не че имаше значение. Миналата нощ бе доказателство, че бракът между него и Миранда ще е най-правилното нещо.

За пръв път в живота си разбираше рицарството. Може и да бе имал възможност да направи много неща миналата нощ, но бе успял да се въздържи. Когато бъдещата му графиня спеше дълбоко, той лежеше до нея, гледаше я и се чудеше на странния път, по който бе поел живота му за няколко кратки часа. Бе наредил каретата му, макар и празна, да стои пред дома на Миранда, така че всяка ранна птичка, която я зърнеше, да решеше, че просто се е отбил да се обади и да вземе Миранда за разходка, след като е изминал правдоподобен период от време.

След това двамата с Миранда бяха пристигнали в дома ѝ в приличен час, така че да накарат съседите ѝ да вярват, че сутринта е излязла с него. Връщайки се, носена на ръце от годеника си, можеше да накара някой да повдигне учудено вежда, или в случая на Сара, две вежди, но нямаше какво да се направи по въпроса. Нямаше никакъв начин Миранда да изкачи сама стълбите с наранения си глезен.

Оставен да чака в приемната половин час след пристигането си, той се зачуди колкото дълго ядът на Сара ще успее да надделее над добрите ѝ маниери, и колко много ѝ е споделила девствената му дама.

— Мадам ще ви приеме — обяви иконом в ливрея, махвайки с ръка към стъпалата, водещи към първия етаж на къщата. — Втората стая вдясно.

— Благодаря. — Андрю изкачи тъмното дървено стълбище. Почуквайки леко, той изчака само няколко мига преди да отвори вратата.

Сара го погледна лошо, но тъй като бе прекалено добре възпитана, за да направи само това, тя сведе глава.

— Милорд.

— Мадам. — Той сведе глава, преди да насочи вниманието си към Миранда, в момента удобно настанена на отоманката в ъгъла на прозореца, с вдигнат на възглавнички и завит с одеяло крак. Той ѝ намигна, карайки лека руменина на мига да се плъзне по страните ѝ. — Миранда.

— Андрю — прошепна тя, а тайнствена усмивчица изкриви устните ѝ.

— Милорд, моля, седнете. — Сара махна с ръка към стола до Миранда. — Поръчала съм да ни донесат чай.

— Благодаря ви, наистина ще съм признателен за чаша чай. — Смятайки, че се е отнесъл с възможно най-голямо уважение, той насочи вниманието си към Миранда. — Как е кракът ти, мила моя?

— Много по-добре, милор... Андрю. Благодаря, че попита.

Прочиствайки гърлото си, Сара привлече вниманието му. Той си помисли, че щом спре да го ненавижда, сигурно ще станат добри приятели. Той вече я харесваше.

— Племенницата ми ме уведоми за някои неща. Каза ми, че сте се грижили за нараняването ѝ през цялата нощ, и че не сте отнели девствеността ѝ.

— Сара! — Миранда се надигна, разбутвайки възглавниците около себе си на отоманката.

Андрю повдигна ръка, за да я успокои, и вдигна една кадифена възглавничка, която бе паднала на пода. Тя буквално бе обградена от възглавници, и тъй като той нямаше никаква идея къде да я сложи, след кратко чудене я постави на прозореца зад себе си.

— Тя е права. Не се възползвах от ситуацията — отвърна той. Макар че ми се искаше.

Сара кимна одобрително.

— Тя също така ме информира, че не сте бил уведомен за годишното споразумение.

— Не бях.

Тя отново повдигна едната си вежда, поглеждайки го.

— Как е възможно това?

— Иска ми се да знаех, точно за...

Сара го прекъсна, като изтропа по дървения под с бастунчето, което досега не бе видял, че тя държи. Той се съмняваше, че ѝ е нужно за придвижване, а по-скоро за ефект.

— На това не бива да се гледа лекомислено. Трябва да разберете защо се е получила тази липса на информираност.

— Вече възложих на адвокатите си да проучат случая, но бих искал да помоля и за вашата помощ. Научих, че братът на Миранда е добре запознат с договора и през последните няколко години е изискал огромно повишаване на издръжката на Миранда, с цел да поддържа стандарта ѝ на живот.

— Глупости! Сумата, която ми дава за покриване на разходите ѝ, е смехотворна.

— И аз предположих така — сухо отвърна Андрю. Още един пирон във вече почти запечатания ковчег на брата на Миранда. Въздъхвайки дълбоко, той потърка челото си, за да прогони болката между очите си. Липсата на сън, гневът и незадоволените сексуални нужди не му помагаша да прочисти ума си.

— Какво мога да направя, за да ви помогна?

— Бих искал да призовете брат ѝ. Ако аз го направя, се съмнявам, че ще дойде, но ако вие му кажете, че бедната му сестра е решила да се омъжи за някой друг...

Андрю се изправи и отиде до прозореца зад него, поглеждайки към забързаната улица долу, преди отново да се обърне към Сара.

— Сигурен съм, че това ще го доведе доста бързо тук.

— Наистина ли възнамерявате да се ожените за племенницата ми?

Погледът му нито за миг не се откъсна от нейния.

— Повече от нетърпелив съм да го сторя.

— А ти, Миранда... все още ли искаш да станеш негова графиня?

— Повече от всичко на света.

Сара се изправи и отиде до бюрото си, без да ползва бастуна, и позвъни веднъж да повика прислужник.

— Много добре. Не искам нищо повече от това да видя Миранда щастлива и някак вие сте я убедил, че сте правилният мъж, който да го постигне. А джентълменът, стоящ пред мен, наистина изглежда готов да свърши работата.

Тя написа писмото, поръси го с пясък и го запечата, преди да го предаде на лакея.

— Увери се, че това ще се озове в ръцете на Даниел, преди да се стъмни. Можеш да се върнеш с него на сутринта, макар да подозирам, че още с първите лъчи на слънцето той ще препусне насам.

Миранда се завъртя на отоманката.

— А вашите планове, милорд?

— Изпратих един от мъжете си до църквата в Уиндъншайър. Той ще предаде писмо на свещеника, с което изисквам да започне да чете имената ни в събота. Днес е четвъртък, затова няма причина да вярваме, че Даниел ще бъде там, за да ги чуе.

— Не мога да повярвам, че Даниел ще открадне от теб — каза тя с тих, пречупен глас. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в една от копринените възглавници.

— Не сме открили къде са отишли парите. Ако ги е използвал за належащи ремонти или за по-добро заплащане на слугите ви, няма да ме интересува, че е използвал този ресурс. Но ако е било по егоистични причини, няма как да си затворя очите. — Андрю коленичи пред нея, взимайки ръцете ѝ в своите. — Той е взел голямо количество пари от теб. Не от мен. И е създал предпоставка за неприятна ситуация, тъй като бе възможно несъзнателно да се ожения за друга жена.

— Но той ми е брат.

— Това е единствената причина да не отида и да му разбия физиономията още сега. — Неспособен да понесе тъгата на лицето ѝ, Андрю се наведе към нея и целуна челото ѝ. — Обещавам да взема под внимание обичта към брат ти, без значение колко грешно е постъпил.

— Обещаваш ли? — Замъглените ѝ очи срещнаха тези на Андрю.

— Обещавам. Но не съм длъжен да го харесвам.

— Достатъчно честно е.

Усмивката ѝ, макар ѝ колеблива, му показваше, че тя му има доверие да се погрижи за ситуацията по най-добрия възможен начин.

Щастието ѝ изведнъж вече бе тясно свързано с неговото. Когато се бе срещнал с годеницата на Улф, приятелят му му бе казал, че почти на мига е осъзнал, че никоя друга жена не може да се сравнява с нея. И все пак за Андрю и Миранда не бе така просто. Няколко пъти се бе отдръпвал от нея, а враждебността и омразата на Миранда бяха осезаеми. След инцидента в лабиринта той никога нямаше да ѝ даде втори шанс, ако знаеше, че тя ще бъде срещата му в „Кратка афера“. Но веднъж щом осъзна причините зад чувствата ѝ, той я разбра напълно. Тя е имала години да изгради недоволството си към него, а той имаше по-малко от двадесет и четири часа да се справи с обърканите си чувства към красивата маскирана дама с изумителни боксови умения. Но го тревожеше това, че можеше да я изгуби, без да подозира, че е изгубена за него.

Вратата се затвори тихо и Сара ги остави насаме. Андрю погледна Миранда в очите, а тя се хвърли към него и започна да го целува. Въпреки изненадата си той я улови с лекота, и подсигурявайки, че глезена ѝ няма да пострада, я притисна силно към себе си.

Неговата малка девствена палавница криеше в себе си пламък, който той планираше да подклажда при всяка удобна възможност. Маневрирайки така, че да седне на отоманката до нея, той ѝ позволи да играе водеща роля в целувката, докато ръката ѝ не се плъзна по гърба му, надолу покрай ханша му, към бедрата му.

Отдръпвайки се от нея, той спря ръката ѝ.

— Мога да понеса само толкова.

— Просто искам да те докосна така, както ме докосваше ти.

— И ти обещавам да го правиш толкова дълго, колкото пожелаеш, щом се венчаем.

— Специално разрешение дали е опция? — попита тя, прехапвайки долната си устна, карайки го да задиша тежко. Господи, ако можеше да го възбуди толкова много, докато бе неопитна девственица, какво щеше да стане, когато той събуди пълния потенциал на сексуалната ѝ страна?

Той стоеше, молейки се отчаяно за сила.

— Тази сутрин в каретата каза, че ако се венчаем, искаш това да се случи в църквата в моите земи пред приятелите ти и тези, които не са били никак мили с теб през годините. Макар че, лично аз по-скоро бих им казал да се хвърлят в най-близката река.

— Да, но те така и не повярваха, че съм обещана на теб. Искам да ни видят как се венчаем, за да може...

— Да се изядат от яд? Да, разбирам.

— Жалка ли съм?

— Не, мисля, че това е просто човешката природа.

Тя посегна към него, отпусвайки ръка на бедрото му.

— Четири седмици изглеждат като много дълго време.

— Точно сега ми изглеждат като цяла вечност — каза той през зъби.

— Нека те докосна. Наистина не е честно да бъде така неподготвена за брачната ни нощ. Ти си много по-опитен в даряването на удоволствието, както ми показва миналата нощ. А аз не знам почти нищо.

— Точно така трябва да е при дамите от висшето общество.

— А не бива. — Пръстите ѝ бяха близо до нарастващата издутина на панталона му. Самата представа как обвива деликатните си пръсти около ерекцията му стопи и последния аргумент, който бе успял да формира. Той сграбчи ръката ѝ и от устните ѝ се изтръгна лек протест. Тя явно мислеше, че той смята да сложи край на изучаващите ѝ докосвания. Вместо това сложи ръката ѝ върху сякаш перманентната издутина на панталона си и тя се задъха.

— Толкова е... твърд. — Тя проследи линиите му през брича. — Винаги ли е така?

— Щом съм около теб, да.

— Ами ако не си около мен?

Дали можеше да си спомни онова време преди по-малко от двадесет и четири часа?

— Тогава е мек и много по-малък.

— Значи расте?

— За теб, да.

— Извади го, за да го видя.

— Казва се член, и, не, няма да го извадя, защото леля ти може да върне всеки момент.

Очевидно не бе чула нито дума, защото ръцете ѝ се насочиха към копчетата на панталоните му.

— Тя няма да влезе, това мога да ти обещаю.

Той опита да възрази, но тя пъкна ръка под плата и го обгърна с пръсти. Всичките разумни мисли се изпариха от ума му. Меката ѝ длан създаваше достатъчно търкане, и когато го стисна леко, капчици пот избиха по челото му. Тестисите му се стегнаха от нуждата за освобождение. Най-после той успя да стисне колене, за да намали триенето.

— Като кадифе — промърмори тя. — Не очаквах това.

Стисвайки зъби, той успя да каже:

— Ако смея да попитам, какво си очаквала?

— Очаквах, че ще е някак остро, за да пререже химена ми. — Тя се ухили към него, но виждайки изражението му, усмивката ѝ изчезна. — Не изглеждаш така, сякаш се наслаждаваш на това. Когато ме докосваше, се наслаждавах изключително много. По грешен начин ли го правя?

Поемайки си дълбоко дъх, той се насили да се отпусне, през цялото време борейки се с освобождението. Разтваряйки стиснатите си юмруци, той помилва бузата ѝ.

— Правиш всичко правилно. В момента се боря с нуждата да правя любов с теб. И правейки го, може да изглежда така, сякаш изпитвам болка.

— О! — Доволна, тя се върна обратно към това, което правеше.

Междувременно той умираше от бавна ужасяваща смърт при всяко нейно докосване, плащайки за всеки грях, който бе извършвал през живота си. Нервите му се опънаха до крайност и естествения инстинкт да вдигне полите на малката палавница и да се гмурне в нея, едва не го завладя. Вместо това успя да обуздае най-първичните си инстинкти, слагайки им най-здравите юзди. Тя искаше да изучи тялото му, бе нетърпелива да види какво представлява мъжката анатомия. И ако това доведеше до една по-лека, по-малко страшна за нея първа брачна нощ, то значи щеше да си заслужава. И затова той започна да се опитва да се разсея.

„Мисли за Англия.“

„Не помага.“

„Мисли за посевите и редуването им.“

„И това не става.“

„Мисли за...“

Езикът ѝ докосна главичката на члена му.

„Мамка мууу!“

— Какво правиш? — изграчи той.

— Исках да те вкуся. — Тя облиза устни като котка, получила купичка със сметана.

— Защо?

Тя се нацупи и му се прииска да поеме долната ѝ устна в устата си и да я засмуче.

— Защото ти направи нещо подобно с мен. Видя ми се най-разумното нещо, което мога да ти направя.

— Мислите и действията ти може да ме убият.

— Но се прави, нали?

— О, прави се.

— Добре.

Радостта в гласа ѝ, както и ентузиазма ѝ го накараха да промени тактиката си. Беше подходил към всичко това от погрешната страна. Ако искаше тя да научи за него, то да ѝ покаже какво му доставя удоволствие имаше много по-голям смисъл. Всичко, което правеше тя, бе това, което той най-много желаше. Затваряйки очи, той се бореше с нуждата да я сграбчи за косата и да тласне члена си по-дълбоко в гърлото ѝ.

Вместо това вдигна ръце, слагайки ги зад тила си. Преплитайки пръстите си, той се застави да остане на мястото си. Тя ближеше, смучеше и изучваше цепнатината, от която излизаше семето му. Най-после тя обви устни около него и го засмука дълбоко в устата ѝ.

Фойерверки експлодираха зад клепачите му и той отметна глава назад, стенойки високо.

— По дяволите!

Едва когато тестисите му се стегнаха, той отстъпи назад и вдигна панталоните си. Поглеждайки към Миранда, едва не свърши.

Гледайки нагоре към него, тя каза.

— Това беше хубаво.

— Хубаво? — Тя едва не го свали на колене, а мислеше, че е хубаво?

— Бих искала да го направим отново.

— Аз също.

— Наистина? — Лицето ѝ светна като свещник с осемнадесет свещи.

Навеждайки се към нея, той я целуна. Думите не стигаха да изрази това, което изпитваше, и го обхвана неочакван страх, че тези чувства може да са свързани с любов.

ГЛАВА 6

Миранда бе спряла да слуша брат си преди двадесет минути. След като я измъкна от леглото, хвърляйки й роклята, той поиска да се срещне с нея в библиотеката. Макар глезенът ѝ да не бе така подут като преди, грозната лилаво-синя подутина не се бе излекувала. Мразеше да буди толкова рано лакеите, но щом той дойде веднага напълно облечен, тя предположи, че вече всички слуги са на крак.

Даниел не каза нищо, докато двама лакеи ѝ помагаха да се настани в стаята. За разлика от бъдещия ѝ съпруг, който с лекота я носеше на ръце, горките лакеи бяха прекалено слаби и дори не ѝ предложиха да я пренесат, а само да се подпре на раменете им. Когато най-после я настаниха, една прислужница сложи шал на коленете ѝ за благоприличие и всички слуги напуснаха стаята. Оставяйки я сам-сама срещу гнева на брат ѝ.

— Как пристигна тук толкова бързо? — наруши най-после тишината тя. Но в мига, в който въпроса излезе от устните ѝ, тя си спомни, че не би трябвало да знае за идването му.

Той я погледна остро и попита:

— Нима просто очакваш да ти позволя да се омъжиш за мъж, след като имаш брачен договор с друг?

— Говориш за мен сякаш съм движим имот — промърмори тя, но не достатъчно високо, че някой да я чуе. Зачуди се кога брат ѝ бе станал така надут. Не бяха много близки, но преди поне го харесваше.

— Обичаш ли този нов мъж?

Дали го обичаше? Не беше сигурна. Тя бе така заслепена, че ще е негова графиня, и като повечето момичета в селото, някога бе много увлечена по него. Единствената разлика бе, че тя истински вярваше, че един ден ще бъде негова графиня, докато останалите можеха само да мечтаят.

— Предполагам, че бих могла един ден да го обикна.

Дали можеше да обикне Андрю? Ако мъжът Андрю се окажеше същия мъж, с когото бе прекарала последните няколко дни, нямаше да

й е трудно да го обикне. Той изглежда се отнасяше с уважение към онези, които му служеха. Никой от учителите му не бе говорил с лошо за него. Другите дами припадаха, щом той влезеше в стаята или поне така бяха информирали Миранда. И не на последно място, въпреки желанието му да се ожени за нея, той бе оставил избора на нея, което показваше колко достоен мъж е той.

Очакващото мълчание от страна на брат й я предупреди, че е пропуснала нещо важно. Той стоеше над нея с ръце на бедрата.

— Е, какво имаш да кажеш?

Тя нямаше как да признае, че не е обръщала внимание на думите му, тъй като щеше да получи още една оглушителна тирада.

— Не мисля, че наистина те интересува какво имам да кажа.

Къде беше Сара, по дяволите? Не би ли трябвало да е тук с нея? Сара не бе излизала тази нощ, а този луд план да доведат брат й тук бе неин и на Андрю. Предната вечер двамата се сприятелиха по време на вечерята. Той си бе тръгнал за кратко, казвайки, че „ще се освежи“, и че „има да свърши няколко неща“, но ще се върне преди следобедния чай. Нито Миранда, нито Андрю бяха оставени повече насаме от леля й Сара, което вероятно се дължеше на разговора, който Миранда подхвана с нея веднага щом Андрю си тръгна... а именно това, че желаше да научи всичко за секса. Сара дори не мигна, обяснявайки й много повече неща, отколкото Миранда бе очаквала, и нищо подобно на това, което й бяха казвали учителите й.

— Наслаждавай се на себе си, момиче. Всичко това „лежи си там и го остави да намери удоволствието си“ са пълни простотии. Ако искаш нещо, му кажи, или дори по-добре, покажи му какво искаш. Но имам чувството, че твоя Андрю ще положи усилия да се увери, че и ти се наслаждаваш на случващото се.

Оттам Миранда започна да пита много неща. Не искаше да бъде невежа по време на първата брачна нощ. Сара извади книги от личната си библиотека в помощ на обучението на Миранда. Търсейки уединение, тя ги бе отнесла в стаята си и в мига, в който отвори първата, побърза да я затвори. Макар да мислеше, че е сама, не бе проверила дали наистина е така. Пакостливост и вълнение в равни части изпълваха тялото й.

Звукът от тропане на пръсти по бюрото привлече вниманието й.

— Миранда, би ли благоволила да ме слушаш? Това е адски важно и блеенето ти никак не помага.

— Както се оказа, аз бях на средата на един красив сън, когато ме измъкна от леглото ми, Даниел. И за това, че не съм способна да се фокусирам, си виновен само ти. — За това тя излъга. Не можеше да се фокусира, тъй като не спираше да мисли за някои неща от една от книгите, които искаше да направи заедно с Андрю, но Даниел не бе нужно да знае това. — Освен това не можем ли да изчакаме до закуска?

— Първо ще получа думата ти, че ще сложиш край на каквото и да си обещава на този нов мъж, иначе въобще няма да спиш.

— Защо се тревожиш толкова много за това? Мъжът, за когото ще се омъжа, се съгласи да върне всички пари, които графът е похарчил за мен. — „Обмисли това за миг, скъпи братко.“

— Имаме договор.

— Да, имаме — обади се познатият чувствен глас на Андрю. Той стоеше с рамо, облегло на касата на вратата. Колко ли дълго бе стоял там? — Разбира се, щеше да има по-голямо значение, ако графът, за когото говорите, е имал представа, че е сгоден, нали така?

Очите на Даниел станаха толкова големи, че Миранда се разтревожи да не би да изскочат от черепа му и да се търкулнат по пода.

— Лорд Уиндъншайър.

Игнорирайки Даниел, Андрю взе една възглавница, след това довлече един стол пред Миранда, сложи възглавничката върху него и внимателно вдигна крака ѝ, нагласяйки глезена ѝ. — Как се чувстваш?

— Глезенът ми тупти.

— Как, за бога, успя да стигнеш тук долу? — Загрижеността му я стопли.

— Двама лакеи ми помогнаха.

— Трябваше да останеш горе в леглото и да си почиваш. — Той я целуна по челото.

— Какво се е случило с глезена ти, Миранда? — попита Даниел, сякаш още не осъзнаваше какво се случва.

— Тя пострада в инцидент с карета и за щастие това е единственото ѝ нараняване. Аз обаче съм изненадан, че едва сега питате за това.

Никой, освен леля й Сара, не се бе застъпвал за нея. Андрю й намигна, преди да се обърне към онзи идиот брат й.

— Е, кога планираше да ми кажеш за брачния договор, Даниел? Или правилния въпрос тук е кога осъзна, че ако никога не ми кажеш за договора, парите няма да спират да се изсипват към теб?

— Баща ни ме информира малко преди смъртта си, че трябва да се свържа с вас, когато Миранда достигне възраст за задомяване, и да се уверя, че е представена пред принц-регента. Когато дойдох в града, за да направя това, вашите адвокати ме информираха, че майка ви не желае да ви бъде казвано, докато не сте готов да сключите брак. Или когато навършите двадесет и една.

Ледена тръпка се спусна по гръбнака й, докато гледеше как Андрю стисва юмруци.

— Значи видя златна възможност и не можа да я подминеш.

— Имението имаше нужда от много пари, за да се стегне. Миранда получи всичките рокли, от които имаше нужда, и все пак не можех да задържа всичките си служители, нито покрива да не се разпада над главата ми. — Докато изричаше това, вечно гордия Даниел вирна брадичка. Миранда се боеше, че челюстта му много скоро може да се срещне с чифт силни кокалчета.

— Щях да ти дам парите — каза Миранда, опитвайки се да успокои враждебността в стаята.

— Както и аз — съгласи се Андрю.

Тя огледа гордото му лице и сърцето й запърха. Той щеше да даде парите на брат й, и му вярваше така, както знаеше, че слънцето ще изгрее след няколко часа. Искаше й се да се пресегне и да го целуне, да му каже колко много означава той за нея, но знаеше, че покъсно ще има тази възможност.

— Откъде можех да съм сигурен? И ако си мислите, че съм пропилял и пени от тези пари за себе си, не е така. Отидоха за посеви и ремонти. Баща ми не разбираше нищо от това как да управлява парите и как да създаде печелившо имение, затова всичко имаше нужда от внимание.

Част от напрежението напусна раменете на Андрю, достатъчно, че да не иска повече да удари Даниел в лицето. Но само за всеки случай тя хвана ръката му и го подръпна да седне до нея. Това, че той

го направи, ѝ показа силата, която притежаваше. Нямах да се бои, че той не би уважил желанията ѝ.

— Значи историята за другия мъж е била само постановка, за да ме доведете тук?

— Случи се така, че снощи с Миранда се срещнахме случайно. Тя, по обясними причини, знаеше кой съм, а аз нямах никаква представа коя е тя. Но сега това се поправи и имам пълното намерение да се венчая за сестра ти. Не заради глупавото споразумение между двама старци, а тъй като, изглежда, видях това, което никой друг не вижда. Нежна, невероятно красива жена, както отвън, така и отвътре.

Леля Сара прочисти гърлото си.

— Разбира се, Сара също знае стойността ѝ — добави той. — Заради което се надявам, че ще прекарва голяма част от времето си с нас. Това, което искам да чуеш, Даниел, е, че Миранда има пълното право да откаже моето предложение.

— Не би посмяла. — Даниел направи заплашителна крачка към нея.

Изправяйки се, Андрю понечи да направи крачка към брат ѝ, но Миранда го спря.

— Тя има пълното право да отхвърли предложението ми. — Той натъртваше на всяка дума. — Ясен ли съм?

Даниел се срина на най-близкия стол.

— Да, милорд.

— Ако това се случи, което се надявам да не стане, Миранда ще задържи парите, които баща ми ѝ е оставил. Няма да ми дължи нито пени. Ти, от друга страна, ще дължиш на сестра си всеки цент, който си взел от нея, защото парите са били за нейно ползване, а не за твое. Ако тя реши да ти прости тази постъпка, решението е нейно, и няма нищо общо с мен.

Тогава Сара проговори.

— Вярвам, че племенницата ми има да мисли за много неща. Късно е, Даниел, и съм наредила да ти подготвят легло, за да не се налага да вдигаш прислугата в къщата си на крака. Когато стане поуместен час, ще изпратя лакей да информира прислугата ти, че си тук.

Миранда прехапа устни, за да не каже нещо, което да разяри ужасно брат ѝ, като да извика „Ура!“ заради начина, по който леля ѝ се

справи с Даниел. Той може и да бе дошъл тук, мислейки, че държи всички козове, но се бе оказало, че стъпва по много тънък лед.

— Може би, след като той събуди цялото ви домакинство — Андрю погледна Даниел право в очите, сякаш го предизвикваше да възрази, — една или две от прислужниците му може да бъдат изпратени тук, за да помогнат на Миранда за събирането на багажа ѝ? Както, разбира се, и на твоя, Сара.

Чудейки се дали някак не е пропуснала част от разговора, в който някой е обявил, че ще се пътува нанякъде, Миранда попита:

— И къде отиваме?

— Тази вечер говорих с херцога на Фоксхейвън. — Той я погледна изненадано, сякаш се очакваше от нея да знае всичко, което прави той. След това се усмихна към нея и леля ѝ. — Той ще бъде поласкан, ако двете останете при него за сватбата му в херцогството.

— Поканени сме на сватбата на херцога! — Сара рядко се впечатляваше от нещо, а сега се бореше с желанието да се усмихне ослепително. Да бъдат поканени на най-обсъжданата сватба на сезона бе едно. Но да бъдат помолени да останат в дома на херцога за периода преди сватбата беше нещо съвсем друго.

Андрю я погледна сякаш е побъркана.

— Но, разбира се... — Той се обърна към Миранда: — Мислех си оттам да заминем за Уиндъншайър, за да можеш да започнеш приготовленията за сватбата ни, ако искаш. Освен това има три модистки, готови да започнат да правят сватбената ти рокля още утре. Ти ще избереш коя да я направи.

— Значи казваш, че все още имам избор, но въпреки това три жени чакат да възложи на едната да ушие роклята ми, започвайки още от утре. Все още ли имам избор? — Миранда повдигна вежда, надявайки се да изглежда високомерно.

— Изборът ще е твой до момента, в който изречем клетвите си. — Той снижи гласа си, правейки коментара си по-интимен, само за нейните уши. Тя просто го гледаше, неспособна дори да измисли отговор, камо ли да го изрече.

— Даниел, можеш да останеш в стаята в края на коридора. Аз се връщам в леглото си. Андрю, би ли бил така добър да настаниш Миранда удобно и сигурно в леглото ѝ. Предполагам, че ще се видим на закуска. Ще разпоредя да сложат маса за четирима.

Сара излезе навън, прозявайки се.

Андрю не изчака Даниел да си тръгне и вдигна Миранда на ръце, питайки я в коя посока е спалнята ѝ. Той пое нагоре по стълбите без усилие, сякаш тя бе безтегловна. След като я настани в леглото ѝ, той окачи дневната ѝ рокля на закачалката зад паравана за преобличане, преди да започне да сваля сакото си. По-рано тя бе забелязала, че той не носи жилетка или жабо. За него да излезе от дома си, без да е напълно облечен, значеше, че е бързал да стигне до нея и не е искал нищо да го бави. С голи гърди, обут само с панталоните си, той се наведе над единствената запалена свещ и я изгаси.

Тя най-после успя да накара ума и устата ѝ да работят заедно.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че си настанена „удобно и сигурно в леглото си“.

Точно както нареди леля Сара.

— Не мисля, че е имала предвид да спиш тук. — Вдигайки одеялото до брадичката си, тя знаеше, че действието ѝ е глупаво, още докато го правеше, но миналата нощ, докато бяха в чужда къща и чуждо легло бе някак различно от това да са в нейното легло под покрива на леля ѝ.

— О, напълно сигурен съм, че имаше предвид това. Освен това хората ще говорят, ако ме видят да напускам къщата толкова рано. Може да си помислят, че се срещам със Сара, а не можем да допуснем подобно нещо.

— И предполагам, че никой не те е забелязал да нахълтваш в къщата.

— Не съм нахълтал. — Той отметна завивките и нагласи възглавница под глезена ѝ, преди да се плъзне до нея.

— Сигурен ли си за това? — Как ѝ се искаше да не бе загасял свещта, за да може да види лицето му.

Той спря с един крак върху матрака. След това се засмя и се настани до нея.

— Да, може би малко нахълтах. Ставам доста защитнически настроен, когато става въпрос за теб.

Миранда легна настрани, чувствайки се стоплена от думите му и се усмихна в тъмнината. Андрю се притисна към гърба ѝ, отпусвайки едната си ръка на гърдите ѝ. Тя не възрази, нито се оплака, а просто въздъхна и се притисна по-силно към него.

— Значи херцогът няма нищо против да присъстваме на празника му?

— Разбира се. Ще има стотици хора там и затова той предложи да си имате собствени стаи. Ще харесаш херцогинята му. — Гласът на Андрю стана по-тих и той се прозя. — Освен това, след като и той наскоро се влюби, смята, че всички около него трябва да са влюбени.

— А ти? Влюбен ли си? — прошепна тя, несигурна дали иска да знае отговора.

Дълга тишина падна над стаята и тя се изплаши, че може ѝ да не ѝ отговори. Но след малко с дрезгав глас той каза:

— Вярвам, че може би съм.

ГЛАВА 7

Четири седмици никога не са минавали толкова бързо. Сутринта, след като Андрю се бе конфронтирал с Даниел, обявяването на годежа бе публикувано в сутрешния вестник. На следващия ден, в събота, местният свещеник бе прочел имената им в църквата до дома им. Лакеят, който бе изпратен да отнесе вестта на свещеника, бе останал, за да види реакциите на същите момичета, които се бяха подигравали на Миранда, вярвайки, че графът никога няма да спази брачния договор и да се ожени за нея, и бе докладвал за шока им, както и за радостта на хората от града, които чакаха с нетърпение сватбата. Миранда бе много доволна и леко засрамена от това, че я е грижа какво мислят другите момичета.

— Обещавам, всички ще вярват, че това е брак по любов — беше й казал Андрю.

Нежното докосване на ръката й по бузата му бе направило невъзможно напускането на масата за закуска онази сутрин. Членът му бе по-твърд от когато и да е било. Разбира се, той не можеше да си спомни през последните няколко години похотта му да не е била задоволена на мига. Сега стоеше пред свещеника с тримата си най-добри приятели. Новата херцогиня на Фоксхейвън бе настояла да отложат медения си месец, за да може да присъстват на сватбата на Андрю, и херцогът, напълно заслепен от жена си, бе готов да изпълни всяко нейно желание.

Андрю не можеше да повярва в посоката, в която бе поел живота му... всичко в резултат на един удар по носа. Миранда бе отнела дъха му, облечена в бледа кремава рокля, с коса, вдигната като огнен ореол с няколко къдрици, спускащи се около лицето й. Беше нарушила традицията, молейки леля й да я отведе до олтара.

— Ти дойде. — Гласът му бе по-дрезгав от обикновено. Макар да вярваше, че тя ще се появи, една малка част от него... частта, която изпитваше вина заради болката, която тя бе преживяла... той се боеше, че може да му даде онова, което заслужаваше, и да го остави сам пред

олтара. През него премина вълна от облекчение, позволявайки на раменете му да се отпуснат и тежестта от тях да изчезне.

— Да, дойдох.

Тя блестеше с вътрешна красота, която го заслепяваше. Преплитайки ръце, те се обърнаха към свещеника, чийто силен глас отекна в залата за бракосъчетания в църквата му. Андрю трябваше да слуша по-внимателно какво казва свещеника. Но истината бе, че цялото му внимание бе насочено към Миранда.

След обявлението във вестниците се бе държал като идеалния джентълмен, ескортирайки нея и Сара където и да отидеха. Присъстваше на всеки бал, за който Миранда получише покана. Радостта ѝ да бъде поканена винаги надхвърляше желанието му да не ходи. А домакините я канеха на всеки проклет бал, на който присъстваха и съпругите на останалите мъже от Сената. Обществото държеше да види новите съпруги, а това, за жалост, принуждаваше и мъжете им да присъстват.

Той не бе познал истинското раздражение, докато преди две седмици вече заздравелия глезен на Миранда ѝ позволи да танцува. Той бе скърцал със зъби, когато мъж, нетърпелив да се впише в картичката ѝ за танци, се бе домъкнал, изисквайки вниманието ѝ.

— Валсовете са мои — беше казал на висок тон, предизвиквайки всяко младо конте, което иска да изпробва замаха му. А Миранда танцуваше красиво, без да изпуска нито стъпка, затова след всеки валс му бе все по-трудно да се въздържи да не я метне през рамо и да намери свободна стая, където да отнеме невинността ѝ.

След точно един определен танц нуждата за това бе така заслепяваща, че ѝ се наложи да го изведе от дансинга навън на добре осветената градинска тераса. Той се бе скопчил толкова силно в каменния парапет, че камъкът се бе впил в дланите му.

— Защо чакаш? — попита го тя. — Аз съм тук и съм твоя, ако пожелаеш, можеш да ме имаш.

— Ти си ме чакала повече от двадесет години. Това, което мога да направя, е поне да изчакам за теб няколко седмици.

Тя бе целунала бузата му с най-нежната и най-целомъдрената целувка на света.

— Много си сладък, но умееш да го криеш добре.

— Нека това си остане между нас, става ли?

Сега, гледайки красивата си булка, той позволи на радостта му да си проличи. Смяташе се за лош вкус човек да показва любовта си публично, но Андрю така или иначе обикновено нехаеше дали обществото го харесваше, или не. Искаше всички в стаята да знаят, че за него брачното споразумение не значеше нищо, а че сърцето му е искало, нуждаело се е да има тази жена до себе си до края на дните си.

— Да.

Когато излязоха навън, той подаде на Миранда торбичка с монети, които тя да раздаде на децата, дошли да станат свидетели на сватбата на лорда си. Тя щеше да бъде добра графиня и щеше да се грижи добре за семействата, които обработваха земите му. Беше го доказала преди седмица, когато купи кошници с храна от семейства в нужда, едната бе вдовица, чийто мъж бе умрял наскоро, а другата жена, която наскоро се сдобила с още едно дете.

Щом се върнаха в имението, нахраниха гостите, разрязаха тортата и започнаха танците, Миранда се наведе и прошепна в ухото на Андрю:

— Колко още трябва да стоим?

Изпълни го загриженост и той помилва бузата ѝ.

— Защо? Да не би да се чувстваш зле?

— Готова съм да стана твоя законна съпруга по всички възможни начини. Не искам да чакам повече.

Андрю не можеше да диша. Месец, изпълнен с раздразнение и живи еротични сънища, следвани от часове във фантазии го бяха докарали дотам, че не можеше да свърши никаква работа докрай. Беше безполезен в парламента, и ако не беше икономът му, земите му щяха да са в по-лоша форма и от нервите му. И сега тази пакостница, неговата нова съпруга, стоеше пред него и му намигаше като блудница в тялото на девствена богиня.

Шокът, изписан на лицето на Андрю, накара Миранда да прехапе устни, за да не се засмее. Горкият мъж измъчваше и двама им без наложителна причина. Тя искаше да му позволи този момент на рицарство, но за жалост единственото чувство, което предизвикваше галантната му постъпка, бе раздразнение. Искаше той да я докосне, да я целуне и то не само по устните. Искаше да усети ръцете му по тялото си, навсякъде по чувствителната ѝ кожа.

Щом се окопоти достатъчно, той попита:

— По дяволите, що за девственица си ти?

— Такава, на която й писна да е девствена. Затова смяташ ли да се справиш с този проблем, или не.

Сграбчвайки ръката ѝ, той я задърпа след себе си.

— Винаги на вашите услуги, графиньо.

Той приближи към иконома си, който стоеше в един от ъглите на балната зала. Червенината на обикновено сериозното му лице, показва, че мъжът знае много добре какво е намислил господаря му. Покланяйки се, той им пожела хубава вечер.

— Вечер? — Миранда изви вежди към новия си съпруг.

— О, по-вероятно е няколко дни.

— Не може да говориш сериозно.

Спирайки, той я вдигна на ръце и я отнесе в личните покои на графа и графинята в едно от крилата на къщата, в което тя все още не бе ходила.

Спирайки един лакей, той нареди.

— Никой да не ни безпокои. Никой. Храната я оставяйте пред вратата на апартамента ми. Сам ще я взимам.

— Да, милорд.

Щом влязоха в спалнята, Андрю я остави да стъпи на крака и започна да сваля вратовръзката си, докато я поведе към огромна орнаментирана златиста спалня. Преди да пресече половината стая, той вече бе свалил сакото, жабото и ризата си.

— По-късно може да огледаш стаята, колкото си искаш. Позволи ми да си поиграя на камериерка и да ти помогна да свалиш роклята си.

— Невероятна е.

— Роклята или стаята?

— И двете. Но имах предвид стаята.

Пръстите му се движеха като шепот по голата кожа на гърба ѝ.

— Как да развържа тези неща?

— Връзките са от вътрешната страна най-отдолу.

— Красива е, но трябва да изчезне — каза той, внимателно сваляйки роклята ѝ. Хващайки раменете ѝ, той я обърна към себе си и възкликна.

— Милостиви боже в небесата!

Модистките бяха създали долна дреха и фуста от най-нежния копринен плат, а корсетът, който обикновено покриваше половината от

женските гърди, лежеше под гърдите ѝ, оставяйки прекрасните ѝ розови зърна да прозират под долната ѝ дреха. А по нейно решение, тя бе без долни гащи.

Съвземайки се от шока, той посегна към нея. Устните му бяха гладни за нейните, а пръстите му милваха зърната ѝ, превръщайки ги в твърди като камъчета връхчета. Тя искаше повече. И търкането на плата срещу нежната ѝ кожа я правеше да копнее по-силно.

Тя простена и се вкопчи в голите му ръце.

— Свали този корсет от тялото ми.

— Можеш ли дишаш, докато стои на теб?

— Ами, да, но...

— Тогава остава, палавнице. Искам да правя любов с теб, докато го носиш.

— Но трябва да сме голи. Във всички книги хората бяха голи.

Отдръпвайки се, той огледа лицето ѝ.

— Какви книги?

— Тези, които ми даде леля Сара.

Дишайки тежко, той вдигна поглед към тавана, обхващайки с ръце гърдите ѝ.

— Ти си много опасна.

— Просто искам да бъда по-активна, докато правим любов.

— Ако си още малко по-активна, никога няма да оцелея, за да ти отнема девствеността.

— Не можем да си позволим това. — Отпусвайки ръце, тя застана неподвижно, гледайки към него като един от лакеите му. — Така добре ли е?

— Ти. Си. Палавница.

Тя намигна на съпруга си и каза:

— Вече ми го каза.

— Ако не те е грижа за собствената ти безопасност, то аз ще трябва да се погрижа за нея.

— Моля те, направи го. — Никога не си бе представяла, че правенето на любов може да бъде така игриво. В единия момент краката ѝ бяха потънали в мекия килим, а в следващия се оказа по гръб върху пухеното легло.

— Не мърдай.

Заради тона на гласа му, тя не посмя да помръдне нито на милиметър.

Като се изключат приглушените му проклетия, след като удари крака си в леглото, единствените звуци, които се чуваха в стаята, бяха от падащите му дрехи. И най-после, дюшекът се наклони леко настрани, хлътвайки под теглото му, щом се качи на него. Ръцете му вдигнаха фустите ѝ нагоре, събирайки ги около кръста ѝ, разголвайки сърцевината ѝ. Разделяйки гънките ѝ, той проникна с един пръст в нея. Тя отметна глава назад и простена. Докосването му запали огън дълбоко в нея, но не му позволи да я погълне изцяло.

— Толкова си влажна.

— Влажна съм от часове. — Тя вдигна глава, за да целуне устните му.

Тънката нишка на самоконтрола му се скъса и той отговори на целувката ѝ диво, докато пръстите му продължаваха да подклаждат страстта ѝ, възбуждайки я все повече. Тя би трябвало да му каже да забави, но се тревожеше, че ако не я вземе, ще избухне в пламъци. Плъзвайки ръце по гърдите му, тя ги придвижи към раменете му и го притисна силно към себе си. Копнееше той да бъде по-близо до нея.

— Трябва да забавиш — промърмори той срещу устните ѝ. — Довери ми се за това, моля те.

— Не мога да спра — проплака тя, имайки нужда от него повече, отколкото имаше нужда от въздух. — Моля те, помогни ми.

— Ще го направя, но ми се довери, когато ти казвам, че искам да се насладиш на преживяването, затова трябва да забавим.

Тя стисна по-силно раменете, вярвайки му. Той имаше уменията да направи съюза им изпълнен с колкото се може повече удоволствие. В нито една от порочните книги, които леля ѝ ѝ бе дала, не пишеше нищо за девственици и опитът им. Всичко, което бе чела, бе за удоволствието на жената, която иска да разшири сексуалните си преживявания, използвайки нови и различни позиции. Леля ѝ ѝ бе казала, че първият път ще боли, но я бе посъветвала да се довери на Андрю. Миранда си пое дъх и отпусна бедрата си около неговите, без да осъзнава, че ги бе обвинила около него.

— Трябва да забавим малко. Планирал съм цялата вечер, за да бъде наистина специална за теб.

Тя го погледна в очите.

— Не знаеш ли, че всичко с теб е специално? Никога не съм си представяла, че може да си толкова мил и така романтичен. С тези няколко седмици, изпълнени с радост, ти се реваншира десетократно за всичките тъжни години, които преживях.

— С теб всичко е много лесно. Обичам те, Миранда. Толкова много пъти исках да ти го кажа. Но сега... изглежда е най-добрият момент за това. Затова изчаках.

Сълзи замъглиха зрението ѝ.

— С всичко, което правиш, ми показваш колко те е грижа за мен. Точно затова се срещнах днес с теб пред олтара. Ако дори за миг бях помислила, че не отговаряш на чувствата ми, нямаше да дойда.

— Ти ме обичаш.

— Обичам те. И преди да се разтревожиш... Не обичам графа. Беше прав, ти си двама различни мъже. Възхищавам се много на графа, но съм влюбена в теб, Андрю.

Той отново целуна устните ѝ, но този път нежно, не така диво като преди. Милвайки гърдите ѝ с една ръка, той използва другата, за да разтвори краката ѝ и я плъзна по бедрото ѝ, за да я повдигне леко. Потърка ерекцията си в нея веднъж, втори път, преди да проникне в нея, плъзгайки се навътре. Спря, усетил девствената ѝ ципа. Миранда срещна погледа му и задиша дълбоко, подготвяйки се. Изпълни я страх. И все пак, той изчака, леко проникнал в нея. Неспособна да говори, тя кимна. Шепнейки любовни думи срещу устните ѝ, той завъртя бедра и се тласна в нея.

Викът заседна в гърлото ѝ. Изпълни я болка, очите ѝ се насълзиха и за миг тя се замисли дали да не го отблъсне от себе си.

Обгръщайки лицето ѝ се ръце, той улови сълзите ѝ с палците си, задържайки я здраво.

— Съжалявам... дишай заедно с мен, любов моя.

Той изпълни дробовете си с въздух, тя също, и заедно постепенно преминаха през най-трудния момент.

Много бавно, болката изчезна, не напълно, но достатъчно, че да ѝ позволи да усети начина, по който я изпълва той, и то не неприятно, а някак удовлетворяващо.

— Добре съм.

— Това е. Повече никаква болка. Обещавам. — Той се плъзна назад, преди отново да се тласне в нея.

Страхът се завърна отново, заедно с лека болка, която бързо бе заменена от удоволствието да бъде изпълнена с него и да бъде част от нещо повече от самата нея. Той се отдръпна леко от нея, без нито за миг да откъсва очи от нейните, изплъзвайки се до самия вход на женствеността ѝ.

Тя го стисна с бедра, надявайки се да го задържи на място.

— Не си тръгвай.

— Нямам такова намерение. Просто ти позволявам да се насладиш изцяло.

Колебливо, тя повдигна леко бедра и когато той изстена, тя повтори движението. Обожаваше усещането на мускулите му, които се свиваха всеки път, щом потънеше в нея, само за да се успокоят, когато почти е излязъл от тялото ѝ.

Той пхна ръка между телата им, потърквайки малкия стегнат възел. Блаженство се разля през нея. Когато той се отдръпна, желанието ѝ го последва, карайки я отново да почувства успокояването.

Карайки го да побърза, тя заби пети в леглото, докато не изкрещя името му и не позволи на напрежението да експлодира в нея, отнасяйки я на вълните на страстта. Бедрата му се удряха в нейните, а тя се бе вкопчила за него, докато той не простена силно, отпускаяки се върху нея. Прегръщайки го здраво, тя прокара пръсти през косата му, преди да ги плъзне по влажния му от пот гръб. Близост, каквато никога не бе и подозирала, я изпълни и тя ѝ се наслади изцяло. В този момент не можеше да си представи нещо по-сладко от това в бъдещия ѝ живот.

— Прекалено тежък съм — промърмори той.

Тя нямаше нищо против тежестта му и опита да възрази, но той вече се бе търколил на мястото си, дръпвайки я в прегръдките си. Старателно и много бавно, той разхлаби връзките на корсета ѝ достатъчно, че да го измъкне през главата ѝ заедно с долната ѝ риза. Скоро фустата ѝ я последва, оставяйки и двама им прекрасно голи на следобедното слънце, влизащо през прозореца и обливащо ги с топлината си.

* * *

— Може би, ако някога имаме момиче, трябва да го кръстим Ева — каза Миранда няколко часа по-късно, легнала на гърдите му, играейки си с косъмчетата там.

— Мисля, че ще трябва да се сбием с няколко други двойки за тази привилегия.

— Какво имаш предвид?

— Познавам няколко човека, които също дължат благодарност на сватовническите умения на Мадам Ева.

Потърквайки крака си в неговия, тя вдигна поглед към очите му.

— Значи ще трябва да се постареем и първи да създадем дъщеря, за да ги бием.

— Обичам начина ти на мислене. — Той се завъртя, притискайки я под себе си. — Сега ми разкажи за книгите, които ти е дала леля ти.

— Какво... но ти вече имаш достатъчно опит в спалнята!

— Може би ти можеш да ми предеш урок или два. — Той се изви над нея, взимайки преимуществото точно така, както се бе надявала тя, когато разголи шия, за да му даде по-добър достъп.

— Искаш да ти покажа? — Гласът ѝ звучеше по-дрезгаво, отколкото някога си е представяла, че може да бъде. И макар за момента той да бе водещият, тя знаеше, че един ден щеше да ѝ позволи да вземе контрола, но за тази нощ тя обожаваше начина, по който той я караше да се чувства, и това колко много изпитва към нея той. Никога не бе мечтала да бъде обичана толкова много, колкото обича тя, но той ѝ бе доказал, че е възможно. Докато устните му прокарваха пътечка от шията към ключицата ѝ, всички мисли бяха пометени от нуждата да принадлежи на този мъж по всеки възможен начин. — Може би, след като самият ти ми дадеш някой друг урок — съгласи се тя.

— Тогава какво ще кажеш да започваме още сега, любов моя? — завивайки и двама им със завивката, той блокира останалата част от света, докато не останаха да съществуват само те двамата.

Издание:

Автор: Доминик Ийстуик

Заглавие: Графът и неговата девствена графиня

Преводач: Ralna

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: новела

Националност: американска

Редактор: ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10051>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.